

DE NIEUWE

Lord Lister

GENAAMD *John Raffles*

SERIE

* NIEUWE AVONTUREN VAN DEN GROOTEN ONBEKENDE *

Nr 1

RAFLES DUKT WEER OP

Prijs voor België fr. 5.95
Voor Nederland 35 cent

DE NIEUWE LORD LISTER SERIE

- Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal -

Uitgegeven door de Uitgeverij «Libris» - Antwerpen

Algemeen Depot: «Buteca» Marinisstraat 18 - Antwerpen

Nadruk verboden — Alle rechten voorbehouden

RAFLES DUIKT WEER OP!

HOOFDSTUK I.

Een bijeenkomst met gevolgen

Het was een prachtige Septemberdag zooals men er te Londen zelden mocht beleven. De ramen van de ruime bibliotheek, die uitzicht gaven op een weidschen tuin, waarin boomen en gewassen in kleurigen herfsttooi stonden, waren wijd geopend.

Het was stil in het vertrek, en slechts nauwelijks drongen vage geruchten door van het woelige leven dat Londen bij dag en nacht zoozeer kenmerkt. Regentstreet was trouwens geen al te drukke straat en daarbij was het woonhuis van Lord Willieme Aberdean langs drie zijden door een uitgestreken tuin omringd.

Er bevonden zich twee mannen in het vertrek, weggedoken in reusachtige clubfauteuils. Beiden bladerden verveeld in tijdschriften en dagbladen onder het rooken van een geurige cigaret en kennelijk hadden ze het land. Tenslotte legde de oudste van beide mannen met een zucht de magazine die hij lusteloos had doorbladerd, neer. En zich tot zijn jongeren metgezel wendend, vroeg hij :

— «Wel, Charles, waarover pieker jij eigenlijk ?»

Met een vragende uitdrukking op zijn geelaat, die wel eenigszins van verrassing getuigde, keek de jonge man op, en antwoordde :

— «Hoe kom je erbij dat ik zou piekeren ? Er is niets waarover ik mij zorgen zou kunnen maken, Willieme.

— «Kom, Charles, ik ken je toch reeds lang genoeg, om niet te weten als er iets jou hindert. Trouwens, je zit zeker al een kwar-

tier op dezelfde bladzijde te staren van dat tijdschrift. Nu wil ik wel toegeven dat het proza uit de «London-News» soms heel erg interessant is, maar tot hertoe heb ik nooit gemerkt dat je meer dan een uurtje over een heel nummer deed. Ik doe je trouwens opmerken dat je in de aankondigingen verzeild bent geraakt en die hadden nooit je voorkeur !»

De jonge man glimlachte ; dan zei hij :

— «Ik moet je complimenteeren voor je opmerkingsgave, Willieme. Je geest schijnt, ondanks al de troebelen der laatste jaren, nog niets van zijn scherpte te hebben ingeboet. Je bent nog steeds den onovertroffen Rafles uit zijn beste dagen !»

De oudere man hief lachend en kwasi-dreigend zijn vinger op :

— «Je ontwijkt mijn vraag, Charles. Maar ik moet toegeven dat je nog altijd een even erge vleier bent als vroeger. Maar vertel me nu eens eerlijk, wat is er eigenlijk dat je drukt ? Je kunt het tenslotte toch niet verborgen blijven houden !»

— «Wel, Willieme, als je dan toch absoluut de waarheid wil weten, ik verveel me gruwelijk. En als ik het goed voor heb, juist zooveel als jij».

— «Zoodus, je verveelt je ? En dat na alles wat we in de laatste jaren hebben meegemaakt ?»

— «Ja, het verwondert je misschien, maar mijn verveling spruit waarschijnlijk voort uit het feit dat ik zoo plots van een jachtig leven in een eindeloos nietsdoen ben geworpen. Vin je het erg ?»

— «Ik? Ik vind het heelemaal niet erg; ik was alleen maar bang dat de verdiende rust waarin je de laatste maanden verkeerde, zou blijven duren zijn. Het is daarom trouwens dat ik tot heden niets van mijn eigen verveeling aan jou heb laten blijken. Maar toen ik ongeveer zeker was, dat ook jij je verveelde, vond ik het niet langer noodig mijn tooneelspelersgaven uit te buiten».

De jonge man lachte met twinkelende oogen en zei met een stem waarin de bewondering doorklonk :

— «Ik moet bekennen dat ik van jouw spel niets gemerkt heb, Williame. Dat verwondert mij trouwens ook niet, want de kunst om gedachten te verbergen is géén zekerder vertrouwd dan jóu».

Lord Aberdeen schudde glimlachend het hoofd :

— «Dat komt, Charles», zei hij, «omdat je te veel met jezelf bezig bent geweest al dien tijd, anders had je er toch wel iets van gemerkt, want men kan geen weken lang elken dag naast elkander leven zonder dat men zich op sommige oogenblikken blootgeeft. 't Is enkel omdat je te veel met jezelf bezig was, dat je niets gemerkt hebt. Maar om practisch te zijn : Waarom verveel jij je eigenlijk ? Je hebt alles wat je wilt en je kunt alles doen wat je wilt. Je hebt rust, veiligheid, en alles wat je maar wenschen kunt en geen last van een of andere vrouw. Verder is er je club, de renbaan, de schouwburg, overal zijn er weer schilderijtentoonstellingen, je kunt als vroeger weer gaan snuffelen in de oude boekhandels in Highmarkstreet, en als dat alles je verveelt dan kunnen we toch altijd nog naar Schotland of we kunnen een tochtje maken met ons prachtige, nieuwe zeiljacht; verder is verleden week door toedoen van onzen braven mechaniciën Handerson, ons verbazingwekkend snelle raketvliegtuig «The Swallow» klaargekomen. Daar kunnen we mee heen waar we willen, Alaska, Zuid-Amerika, Australië, overal waar maar iets te zien is of te beleven valt. Wat wil je nog meer ?»

— «Ach, Williame, dat is het allemaal niet wat ik wensch. Ik moet toegeven dat er mooie streken zijn en vreemde landen, waar allerlei avonturen op ons wachten, maar ik heb eigenlijk meer heimwee naar ons spannende leven van vroeger, hier in het hartje van ons oude Engeland !»

Lord Aberdeen haalde fronsend zijn wenk-

brauwen op. Dan zij hij met een nauw merkbare ironie :

— «En ik dacht dat dit een uitgemaakte zaak was ? Jij bent het die me aangezet hebt het leven van vroeger op te geven».

— «Ik geef toe, Williame, dat ik me hierin vergist heb. Ik dacht het vroegere van mij te kunnen afschudden als een oude mantel; maar de laatste weken heb ik gevoeld dat dit onmogelijk was. Je moet begrijpen dat ik al de jaren van den oorlog die pas achter ons liggen meer dan genoeg spannende oogenblikken heb meegemaakt, net zooals jij trouwens, in den dienst van ons land. Want de opdrachten die wij samen bij de Intelligence Service te vervullen kregen, vclstonden genoegzaam om onzen zucht naar avonturen te bevredigen. Maar dat is alweer maanden en maanden geleden. Het was in dien tijd dat ik je vroeg om, als we heelhuids uit den strijd terugkwamen, het vroegere als een afgedane zaak te beschouwen. Ik wist hoe zwaar die toestemming voor jou moest geweest zijn. Maar je hebt geen spier van je gelaat vertrokken en je bent er niet éénmaal op teruggekomen, ofschoon ik wist dat je er hartzeer om had. In dien tijd dacht ik dat ik het bij het rechte eind had, maar nu voel ik dat ik me jammerlijk heb vergist».

— «Ik wist wel, Charles, dat je eens of morgen tot die ontdekking zou zijn gekomen. Dat is ook de reden waarom ik nooit aangedrongen heb of er met één woord ook maar over gerept. Het vroegere zit ons zoodanig in het bloed, dat we er niet aan ontsnappen kunnen, hoe graag we het op sommige oogenblikken zouden willen doen. En tenslotte, wat zijn de avonturen der laatste jaren, vergeleken bij die van voor den oorlog ? Het ontmaskeren van een vijandelijken spion is voor ons land onbetwistbaar een welgevallige daad. Maar hoe nauwer toch ligt me den strijd aan het hart tegen alle maatschappelijk onrecht, tegen de uitbuiters van den arme, tegen de geldhaaien en de rijke nietsnutten, die hun geld, waarvoor geheele geslachten werden uitgezogen aan idioote dingen verkwist. Zie je, Charles, daartoe eigenlijk wordt ik gedreven. De wereld veranderen ligt niet in onze macht en er zullen nog tientallen jaren of zelfs eeuwen voorbijgaan vooraleer er werkelijke rechtvaardigheid heerscht. Maar in een kleinen kring kan ik toch véél onrecht goedmaken, ten koste van al wie op de ellende van deze wereld

leeft, met de wet als het kan, en tégen de wet als het moet !»

De stem van Lord Aberdeen was langzaam in sterkte toegenomen en klonk op het laatste hard als staal. Zijn grijze oogen schitterden van een enthousiast jeugdig vuur en Charles Brent werd geheel meegesleept door het overtuigende vuur waarmede zijn ouden vriend had gesproken.

— «Ik hoop dat je me kunt vergeven, Williame, dat ik je al deze maanden van je eigenlijke taak heb teruggehouden, maar ik kan je wel zeggen dat het ditmaal de laatste keer is geweest dat ik je tot zoiets heb gedwongen !»

— «Je bent een trouwe vriend, Charles, waarop ik mij geheel verlaten kan, evenals op onzen vriend Handerson trouwens. Jullie beiden zijn me meer dierbaar dan iets ter wereld ! En het is alleen met jullie hulp dat ik dingen volvoeren kan, die ik alleen nooit tot een goed einde zou kunnen brengen».

— «Je weet, Williame, dat je op mij altijd zult kunnen rekenen en ik mag gerust zeggen, ook op onzen braven Handerson. Maar weet jij eigenlijk wat die op het oogenblik uitricht ? Ik heb hem in de laatste dagen zoo weinig gezien».

— «Zooals ik je daarjuist zei, legt Handerson de laatste hand aan de constructie van ons nieuw vliegtuig. De brave kerel is er het hart van in dat er den laatsten tijd zoo weinig gebeurt, maar zijn diepe aanhankelijkheid en zijn groot vertrouwen in ons, beletten hem vragen te stellen. Je weet trouwens dat hij nooit veel vraagt, maar altijd precies uitvoert wat hem wordt opgelegd. Op hem kun je bouwen als op een rots».

— «Ja», zei Charles, «de keeren dat hij ons het leven heeft gered zijn niet te tellen. Zonder hem zouden we beiden reeds lang vergeten zijn. Maar», vroeg de jonge man nieuwsgierig, «hoe zit dat eigenlijk met dat nieuwe vliegtuig ? Je hebt mij daar toch nooit iets van gezegd ?»

— «Wel, dat moest een geheim blijven tot je weer eenige blijken van belangsletting zou gaan geven, en dat is nu gebeurd ! Enfin, in het kort gezegd, en zooals ik reeds liet doorschemeren, is het een toestel dat door reactiemotoren wordt aangedreven. De principes dezer laatste uitvinding zijn je, geloof ik, wel genoeg bekend, zoodat ik niet in bijzonderheden behoef te treden; ik kan je alleen zeggen dat ik een paar vindingen van mezelf in toepassing heb gebracht en ik

meen te mogen zeggen dat ik de laatste uitvindingen daardoor wel eenigzins in de schaduw laat. Je weet dat de snelheid van een raketvliegtuig zonder moeite de duizend kilometer per uur overschrijdt. Bij zulke snelheid zijn er echter twee groote bezwaren, namelijk, de weerstand van het lichaam tegen de drukking en ten tweede, en wat nog belangrijker is, het overwinnen van den weerstand van de lucht ; want bij een snelheid van meer dan duizend kilometer per uur, wordt de gewone dampkring als een muur waartegen het vliegtuig zich te pletter zou vliegen. Daarom is de piloot verplicht op meer dan tienduizend meter hoogte, d.w.z. in de stratosfeer te vliegen. Zoiets stelt natuurlijk weer nieuwe eischen, niet alleen aan den piloot, maar ook aan het vliegtuig, wegens de koude van de hoogere luchtlagen. Om aan een en ander te verhelpen heb ik enkele wijzigingen in den bouw van het vliegtuig aangebracht, wijzigingen die me ettelijke maanden onafgebroken studie hebben gekost. Maar ik geloof wel dat het de moeite zal loonen».

Charles Brent wist dat Rafles een uitstekend ingenieur was, evenals hij in zeer vele takken der wetenschap uitblonk en geniaal was te noemen. In normale omstandigheden was Rafles zeker iemand geworden van het formaat van Einstein, Niels Bohr of een der andere beroemde wetenschapsmensen, die op het gebied der dynamica of der scheikunde een wereldfaam hadden verworven.

Brent twijfeld er dan ook niet aan of de wijzigingen die Rafles aan het jongste vliegtuigtype had aangebracht, zouden van zéér groot belang blijken te zijn.

— «Zou het nog lang duren», vroeg hij, «vooraleer wij met het vliegtuig zouden kunnen opstijgen en de proef op de som nemen ?»

— «Wel, ik zie daarnet Handerson aankomen. Je kunt het hem dus best zelf vragen».

Brent keek door het raam den tuin in en zag inderdaad Handerson in zijn met olie besmeurd, blauw mechanicienspak van het andere einde van het park, waar de loods van het vliegtuig stond, in hun richting naderen. Kort daarop trad hij, na aangeklopt te hebben, de bibliotheekzaal binnen.

— «En, James, hoever staat het ermee», vroeg Lord Aberdeen.

— «Ik kom u rapporteeren, Mylord, dat de machine geheel klaar gekomen is, volgens

uw instructies».

Het gelaat van den trouwen dienaar glom van vreugde bij deze woorden.

— «We zouden dus onmiddellijk kunnen opstijgen, James?»

— «Op staanden voet, Mylord».

— «Het is maar, James, dat Mijnheer Brent tamelijk nieuwsgierig is en graag een proefvluchtje zou maken».

Handerson keerde zich naar Brent toe en zei:

— «Ik geloof niet, mijnheer Brent, dat u het zich zou beklagen. De verbeteringen die Mylord aan het toestel heeft aangebracht zullen u zeker met verbazing slaan».

De stem van den mechanicien klonk hierbij zoo eerbiedig dat Brent niet nalaten kon te glimlachen.

— «Ik twijfel er niet aan, beste James, en nu jij het me zegt moet ik het zeker gelooven. Wij zullen dus maar hopen dat de eerste vlucht niet te lang zal uitblijven. Wat dunkt jou, Willieme?»

— «Daar kon je wel eens gelijk in hebben, Charles! In ieder geval», en hij wendde zich hierbij tot Handerson, «zul je ervoor moeten zorgen, James, dat het toestel op elk uur van den dag en van den nacht startklaar is».

— «Zooals Mylord het wenscht. Kan ik Mylord met nog iets anders van dienst zijn, misschien?»

— «Dat is alles voor het oogenblik, James. Dank je. Je kunt nu wel gaan».

Na het vertrek van den chauffeur, wendde Lord Aberdeen zich weer tot zijn vriend.

— «Wel, Charles, vermits we ons allebei in even erge mate vervelen, met ons huidige leven van nietsdoen, zullen we nieuwe bezigheden onder oogen dienen te nemen. Ik verzeker je dat het me veel genoeg zal

doen opnieuw tot onze vroegere sport weer te keeren. A propos, heb je den laatsten tijd de dagbladen goed gevolgd?»

Charles Brent schudde ontkennend met het hoofd en zei schuld bewust:

— «Ik moet bekennen dat ik het lezen van kranten de laatste weken erg verwaarloosd heb. 't Is te zeggen, ik las ze wel, maar dan met de aandacht van den doorsnee-lezer, en je weet dat die zoo oppervlakkig is dat hij de volgende minuut reeds vergeten is wat hij tevoren las».

— «Dan ken je zeker Sir Pattmore Plumland niet?» vroeg Lord Aberdeen.

De jonge man schudde ontkennend met het hoofd.

— «En wie is dat individu met dien raren naam?»

— «Wel», zei Lord Aberdeen, «veel is er over hem eigenlijk niet te vertellen. Hij is één van die menschen die, god-weet op welke wijze, in de jongste maanden den titel van Sir heeft verkregen, zo gezegd om de diensten die hij tijdens den laatsten oorlog aan het vaderland bewees. Hij deed namelijk leveringen van droge beschuiten aan het leger. Naar men fluistert in kringen van den nieuwbakken Sir van meer nabij kennen, zou de kwaliteit van zijn producten bestaan hebben uit 90% kalk, 9% water en 1% bloem. Mijn zegsman deelde me in vertrouwen mede dat de fabricant van deze delicatessen dit percent bloem dat in de biscuits aanwezig zou zijn geweest, zelf te hoog geschat vond».

— «En waarvan jouw belangstelling voor zulk een individu, Willieme?» vroeg Brent.

— «Wel, Charles, om de heel eenvoudige reden dat de zéér rijke Sir Plumland de eerste zal zijn na dezen oorlog, die zich op het nachtelijk bezoek van John Rafles zal kunnen beroemen!»

* *

*

HOOFDSTUK II.

Een Inspecteur van Scotland Yard ergert zich!

Op het oogenblik van dit verhaal, terwijl Rafles en zijn vriend Charles Brent, druk bezig waren hun plannen voor te bereiden voor een ongenood bezoek bij Sir Plumland, verkeerde de jonge, energieke inspecteur Stephen Malowe, gehecht aan het Hoofdbureau van Scotland Yard, in een slecht humeur. Dit slecht humeur gold vooral zijn superieur, Hoofdinspecteur Slowgate, die den bekenden Baxter in zijn functie was opgevolgd.

De nieuwe Hoofdinspecteur was weliswaar niet van hetzelfde gehalte als zijn voorganger, die in zijn ambt geen al te gelukkig figuur had geslagen, maar toch kon Malowe niet al te best met zijn baas opschieten, wien hij een gebrek aan fantasie verweet. Slowgate hield inderdaad alleen rekening met de nuchtere feiten en was een volgeling van de oude, traditioneele school van criminalogie die de bedrivers van misdaden grosso modo in drie categorieën onderbracht, te weten: zij die misdaden pleegden voor geld, de tweede omwille van een vrouw en de derde die het deden uit wraak. Buiten dat wenschte de Hoofdinspecteur niet anders te erkennen, behalve dan de misdrijven van sadisten, maar zelfs voor de misdadigers op dat gebied kon Slowgate altijd nog wel een middelje vinden, om hen in één van de drie voornoemde categorieën onder te brengen. En telkens de Hoofdinspecteur een feit kon aanhalen, dat zijn theorie zoogezegd moest staven, jubelde hij en oreerde met opgestoken wijsvinger, ten aanschouwe van zijn ondergeschikten, zijn wijsheid uit. Slowgate was vooral een heftig tegenstander van alles wat maar eenigzins naar het eigenaardige zweefde of verband hield met onverklaarbare geheimzinnigheid. Voor hem was ieder geval steeds van het eerste oogenblik af: «Zoo klaar als een klontje» en halsstarig weigerde hij pertinent ieder element onder oogen te nemen dat maar eenigzins buiten het normale lag. Met recht mag men laten wedervaren dat Slowgate het van de tien keeren negen keeren bij het rechte eind had, maar het ongeluk

wilde dat juist die tiende keer was, als wanneer de theorie van den Hoofdinspecteur jammerlijk de nederlaag leed, die Inspecteur Marlowe zoozeer interesseerde. Vandaar zijn stelselmatige meeningsverschillen met zijn superieur, die hem schold voor een fantast, een volgeling van Sherlock Holmes, die stofdeeltjes en opgebrande lucifers verzamelde in de idiote hoop op die wijze een misdaad te kunnen ontsluiëren. Bij zulke discussies kon de Hoofdinspecteur niet genoeg zijn volkomen misprijzen ventileeren en hij deed dit met des te meer genoegen daar hij Marlowe als een zeer goede kracht beschouwde en hem een zeer groote toekomst voorspelde. «Als hij die stomme, kinderachtige nonsens, die op niets berustten, over boord wilde gooien en zich, zooals hij, Slowgate het deed, alleen maar met de van ouds met succes be kroonde methodes inliet.

Bij zulke discussies moest Marlowe altijd glimlachen. Maar daar Slowgate boven hem stond en hij tegen den wil van den Hoofdinspecteur in, zéér weinig kon uitrichten, bleef Marlowe in aanwezigheid van zijn chef altijd beleefd ofschoon hij inwendig soms kookte van woede.

Bijvoorbeeld nu weer was de jonge inspecteur door innerlijke woede verteerd uit het bureau van Slowgate gevlucht. In verband met de jongste zaak die Marlowe behandelde en die een inbraak betrof bij een der bekendste juweliers van het West End, had de inspecteur zich in een onbesuisd oogenblik laten ontvallen dat de diefstal zoo secuur was uitgevoerd dat men haast zou kunnen denken dat John Rafles er de hand had in gehad. Hierop was Slowgate in een bulderend lachen uitgebarsten en had den beteuterden inspecteur onder een vloed van niet al te vleiende synoniemen als het ware begraven.

— «John Rafles» had Slowgate het uitgeproest. «Dat is immers het bakerpraatje waarmede onze goede Baxter zichzelf in slaap

wiegde als er een zaak was die hij niet tot klaarheid wist te brengen ! En die zaken waren menigvuldig. Op die manier had hij ten minste een motief om zijn mislukking bij zijn superieuren aannemelijk te doen klinken. Maar dat jij, Marlowe, ook aan deze verzinseltjes geloof hecht, dat had ik van zoo een jonge, energieke kerel nooit kunnen verwachten».

En hierop was weer hetzelfde bulderend gelach gevolgd van daareven. Marlowe was kwaad weggelopen en had de deur met een harden ruk achter zich dichtgetrokken. Alle Slowgate's ter wereld zouden hem niet van het idee afbrengen dat Rafles, de gentleman-inbreker, de geheimzinnige misdadiger, waarop de politie een paar maal de hand had weten te leggen, doch die telkens, vooraleer men iets nader van zijn identiteit kon te weten komen, op onverklaarbare en fantastische wijze, had weten te ontvluchten, een werkelijkheid was, waarmede de politie nog op verre na niet had afgerekend.

Marlowe was er heilig van overtuigd dat John Rafles op een goeden dag weer zijn oud beroep zou gaan opnemen en dat het slechts aan de oorlogsomstandigheden was te wijten geweest dat de werkelijk geniale dief van het tooneel was verdwenen. De inspecteur kon zich moeilijk voorstellen dat iemand als John Rafles zoo spoorloos van het tooneel zou kunnen verdwijnen, zonder dat er een haan naar kraaide of zonder dat daarvan iets aan de buitenwereld bekend geraakte. John Rafles moest zeker over verkleefde vrienden beschikken en ook vooral in de misdadigerswereld over doodsvijanden die den vermetelen dief als een outsider en een aartsvijand beschouwden; en zoowel vrienden als vijanden zouden het niet nagelaten hebben het de wereld kond te doen indien John Rafles door oorlogsomstandigheden er het leven zou hebben bij ingeschoten. Vooral in de misdadigerswereld, die Rafles steeds uit alle macht had bestreden, zou zulke heuglijke gebeurtenis niet zonder luisterrijke bachanalen hebben laten voorbijgaan. Nee, Marlowe was er ten stelligste van overtuigd dat John Rafles nog heel wat van zich zou laten hooren en zijn instinct, dat bij hem altijd het nauwkeurigste instrument was gebleken bij zijn opzoekingen, waarschuwde hem, zonder dat hij wist waar of hoe die waarschuwing ontsproot, dat dit oogenblik zéér nabij was.

De inspecteur bereidde zich op den strijd

voor. Hij was slechts één jaar voor het uitbreken van den oorlog bij het politiekorps gekomen, nadat hij in de Havard-Universiteit naast andere vakken van algemeene ontwikkeling, zich vooral toegelegd had op de studie der criminalogie en dit was doorgegaan bij zijn opleiding tot speciaal agent, in de politie-school van Edgewood. Reeds in zijn studententijd had hij zich sterk aan de figuur en de misdrijven van John Rafles geïnteresseerd en tijdens zijn jaar proeftijd bij de diensten van Scotland Yard had hij iedereen aangeklampt die hij dacht van verre of van nabij iets afwist van dezen beruchten inbreker, wiens identiteit de politie nimmer gelukt was te ontmaskeren. Toendertijd was Marlowe nog te jong en de opdrachten welke hem werden toevertrouwd waren die geweest van elken beginneling en geheel onbelangrijk. Gedurende de oorlogsjaren echter had Marlowe zich heel verdienstelijk weten te maken bij de Intelligence Service, waar hij onder de leiding van Lord Williame Aberdeen en diens privé-secretaris en vriend, Charles Brent, meer geleerd had over het opsporen van misdadigers en spionnen en over de methodes door dezen aangewend, dan hij het ooit op Scotland Yard had gekund, ondanks het prachtige en haast volmaakte archief waarover deze dienst beschikte en hoeveel jaren ook hij er in dienst zou geweest zijn.

Verscheidene keeren had hij met Lord Aberdeen gesproken over den wensch van zijn leven, namelijk zich eenmaal te mogen meten met den onvindbaren John Rafles, schrik en nachtmerrie van elken doorsnee politie-inspecteur en de kwade geest van Hoofdinspecteur Baxter, wiens leven op Scotland Yard door de brutaliteit van den gentleman-inbreker, al die jaren van zijn loopbaan verbitterd was geworden. Marlowe had den haast onmerkbaaren blik die gewisseld werd tusschen Lord Williame Aberdeen en Charles Brent niet opgemerkt, toen de jonge inspecteur den eersten keer dit ontwerp aansneed. Maar zelfs indien hij het gemerkt had, had hij er waarschijnlijk geen verdere aandacht aan geschonken, want daarvoor had hij teveel bewondering en eerbied voor beide scherpzinnige mannen.

Toen Marlowe zich na dit eerste gesprek van beide vrienden verwijderd had, had Brent zich niet langer goed kunnen houden en was in een onbedaarlijke lachbui losgebarsten. Ook Lord Williame Aberdeen had zijn glimlach niet kunnen bedwingen na dit voor

hen beiden nogal komische intermezzo, waarin Marlowe John Rafles zijn meening had gevraagd over John Rafles !

Lord Williame Aberdeen had met belangstelling naar de uiteenzetting van Marlowe geluisterd en den jongen van geestdrift blakenden politie-man met de hem kenmerkende bereidwilligheid te woord gestaan.

— «Ik geloof, Marlows», had hij gezegd, «dat je je taak niet al te licht zult mogen opvatten, maar wat ik over John Rafles weet is hij een man, die niet gemakkelijk schakmat te zetten is, en vooral mag je niet uit het oog verliezen dat het voordeel tot nu toe aan zijn kant gebleven is, vermits zijn identiteit bij de politie onbekend is en hij kan toeslaan op oogenblikken dat niemand er zich van bewust is, terwijl langs den anderen kant de politie niets anders kan doen dan optreden na den eersten zet van den man, die zij den gentleman-inbreker plegen te noemen».

— «Dat mag allemaal waar zijn», had Marlowe geantwoord, «maar het is een feit dat iedereen, hoe geslepen hij ook is, en hoe intelligent, hij eenmaal toch een fout begaat. Dát is het oogenblik dat ik afwachten zal en eerst dan zal ik optreden. En ik kan u verzekeren, Lord Aberdeen, dat ik mijn maatregelen derwijze zal treffen, dat er voor Rafles geen ontkomen meer is».

— «Ik hoop voor jou, mijn beste Marlowe», had Aberdeen met een vagen glimlach geantwoord, «dat je poging met succes zal bekroond worden. Indien echter Rafles de man is zooals ik hem zie, dan meen ik je te mogen zeggen, dat negen kansen van de tien voor hem zijn».

— «Dan zal ik van die tiende kans gebruik maken !», had Marlowe koppig gerepliceerd. Hierop was het gesprek op een ander onderwerp overgegaan.

Marlowe was later meermaals op zijn vroegere uiteenzetting teruggekomen en steeds had Lord Aberdeen, zonder den jongen man te misnoemen of te krenken, zijn bezwaren naar voren gebracht, die een taak als welke de jonge politiemans zich had voorgenoemen te volbrengen, kenmerkten.

Het was aan die gesprekken dat Marlowe op dit oogenblik terugdacht. Na het eindigen der vijandelijkheden had hij Lord Williame

nog maar slechts zelden ontmoet en hun onderhoud was dan steeds van zeer korten duur geweest. Toch was Marlowe steeds een groote sympathie blijven koesteren voor den Lord, wiens groote gaven en kenschetsende beminnelijkheid hij steeds was blijven bewonderen. Een oogenblik zelfs had hij eraan gedacht om aan Lord Aberdeen voor te stellen samen te werken wanneer het oogenblik zou aangebroken zijn om Rafles te ontmaskeren. Maar om twee redenen had de jonge inspecteur zulks niet gedaan : ten eerste vermoedde hij wel dat de Lord voor dit soort politiewerk weinig enthousiasme zou hebben, en ten tweede was Marlowe te trotsch en te koppig dan dat hij zou moeten toegeven dat de taak die hij zich voorgenomen had voor hem alleen te zwaar was. Toch liet de idee dat hij eenmaal tegenover den gentleman-inbreker zou komen te staan, den jongen inspecteur haast geen enkel uur van den dag met rust. Broksgewijze en met behulp van alles wat hij in het archief van Scotland-Yard kon vinden over onopgehelderde diefstallen die aan John Rafles werden toegeschreven, verder door het uithooren van de leden uit de onderwereld van Londen, die van ver of nabij den weg van Rafles hadden gekruist, en daarvan onaangename herinneringen hadden bewaard, stelde Marlowe zich een zoo getrouw mogelijk beeld samen van de persoonlijkheid en de werkwijze van den onvindbaren misdadiger. Marlowe wist wel dat er vele dingen duister bleven en dat zijn gegevens op vele plaatsen jammerlijk te kort schoten, maar toch had hij nu een bepaald vertrekpunt van waaruit hij eerlang zijn operaties zou kunnen beginnen. Hij wist dat hij de eerste was die een zoo grondige studie had gemaakt van de geheimzinnige figuur die Rafles was, en hij voelde dat dit de eenige weg was waardoor hij een kans maakte om zijn plannen te realiseeren. Daarom maakte het hem ook zoo woedend als Slowgate, zooals hij daarnet had gedaan, hem op dat punt belachelijk wilde maken. Hij wilde en zou aan zijn superieure de onmisbare bewijzen brengen dat John Rafles heelemaal geen fixie was maar een werkelijk gevaar, en zijn grootste triomf zou hij beleven op den dag dat hij John Rafles geboeid en wel, onder een sterke politiegeleide in het bureel van zijn Chef zou binnenleiden !

Tot daar was Marlowe met zijn gedachtingeng gekomen, toen hij, na het verlaten

van het hoofdbureau in de Downingstreet, in gedachten doorheen Regentstreet was gewandeld en Lord Willieme Aberdeen, die juist in gezelschap van Charles Brent, zijn woning verliet, ontmoette.

Het was de Lord die hem aansprak, want zonder dat was Marlowe hem zeker zonder hem op te merken voorbijgegaan.

— «Je schijnt zoo verdiept in problemen, Marlowe ?» merkte Lord Aberdeen op. «Is misschien John Rafles op het tooneel verschenen en maakt hij het voorwerp uit van je diepe overpeinzingen ? Of vergis ik mij en heb je het weer aan den stok gehad met jouw superieur, dien werkelijk traditioneelen Slowgate ?»

Aan den blik dien Marlowe hem toewierp zag Lord Aberdeen dat hij met zijn laatste bemerking juist had geraden. Hij was dan ook niet verwonderd toen Marlowe hem dit bevestigde :

— «U schijnt nog niets van uw gave van gedachtenlezen verloren te hebben, Mylord, want het is inderdaad zooals u zegt, en het eigenaardige is dat ik het juist met Slowgate aan den stok heb gehad over John Rafles».

Lord Aberdeen trok vragend de wenkbrauwen in de hoogte.

— «Is John Rafles dan werkelijk weer op het tooneel verschenen ?» vroeg hij met een onverschilligheid die zijn nieuwsgierigheid volkomen bemantelde.

— «Nee, dat wel niet, Mylord, al geloof ik, dat die verschijning eerstdaags wel zal plaats hebben».

— «Als ik zoo vrij mag zijn, mijn beste Marlowe, waaruit meen je dat te mogen besluiten ?» vroeg Lord Aberdeen.

— «Ach, Mylord, u kunt het misschien dwaas van mij vinden, maar alhoewel ik weet dat er geen enkele reden is, voel ik toch dat wij eerstdaags ons aan zoiets mogen verwachten».

— «En natuurlijk», vroeg Aberdeen, «zul je er dan onmiddellijk op afgaan ?»

— «Dat is meer dan ik u zou kunnen zeggen, Mylord. Alles zal afhangen van wat er zal gebeuren en van de manier waarop John

Rafles zijn heroptreden zal doen. Het is mogelijk dat ik nog niet onmiddellijk zal kunnen ingrijpen, maar toch zal ik er alles op zetten om, indien ik het onderzoek niet zelf kan leiden, het minstens van nabij zal volgen, wat Slowgate er ook van moge zeggen».

— «Ik apprecieer ten zeerste je goede bedoelingen, mijn beste Marlowe», zei Lord Aberdeen met een ironie die voor den jongen inspecteur verborgen bleef, «ik weet echter niet of Slowgate zoo gemakkelijk te overtuigen zal zijn dat bij die gelegenheid John Rafles in het spel is».

— «Slowgate is op dat punt, met alle respect voor zijn verdere kundigheden, een volslagen naïeveling. Mijn overtuiging is dat het probleem van John Rafles hem veel te hoog gaat en dat hij om er zich tegen te wapenen, er zich vooral toe inspant om zichzelf te overtuigen dat Rafles niet bestaat».

— «Daarin zou je wel eens gelijk in kunnen hebben Marlowe. Hoofdinspecteur Slowgate is een zéér bekwaam politiemans zoolang het gaat om dingen, waarvan de drijfveer voor een beroepsman als hij op uren afstand duidelijk is. Hij wil en kan het eenvoudig niet aannemen dat iemand het stelen als een soort sport zou beoefenen. Dat zijn zaken die, volgens zijn burgerlijke opvatting van het leven, geen de minste steek houden. Voor hem is een dief een misdadiger, die steelt uitsluitend en alleen om zichzelf te verrijken en in de meeste gevallen om het gestolene onmiddellijk met grooten omhaal te verbrassen. Dat is, geloof ik, zijn eenige vergissing».

— «U is dus van meening, Mylord, dat ik kans heb om Rafles te pakken te krijgen ?»

— «Mijn beste Marlowe, dat zijn dingen die niemand vooruit kan zeggen. Kans heb je altijd. Ik heb lang genoeg met jou samengewerkt om te weten dat je een politie-man bent met zéér groote gaven. Je bent intelligent, kent je vak grondig, bent moedig en vooral, je bent koppig en volhoudend. Dat alles zijn eigenschappen die tot succes moeten leiden. Alleen in het geval van Rafles geloof ik dat je jeugdige leeftijd een nadeel vormt tegenover de jarenlange routine, die Rafles bezit. In ieder geval zal het mij benieuwen jou tegen dezen onvatbaren, althans tot hiertoe onvatbaren, vrijbouter aan het werk te zien. Ik zal niet zeggen dat ik ho-

pen wil je te zien slagen, want dat zou van mijn kant uit onsportief zijn. Maar in ieder geval geloof ik dat Rafles aan jou een tegenstander heeft, die aan zijn scherpzinnigheid hoogere eischen zal stellen dan tot hiertoe in zijn strijd met de politie het geval was. Nu moet je mij verontschuldigen, mijn beste Marlowe, want ik heb nog een en ander te doen met het oog op komende werkzaamheden. Ga je mee, Charles ?»

Brent knikte met afgewend hoofd en drukte Marlowe vluchtig de hand. Deze laatste verwijderde zich, nadat hij Lord Aberdeen bedankt had voor zijn nuttige wenken in verband met den strijd tegen Rafles, dien hij in een nabije toekomst tegemoet zag.

Toen ze ver genoeg verwijderd waren, zoodat er geen kans meer bestond dat Marlowe hen zou kunnen hooren hebben, zei Brent, die zich met moeite goed wist te houden, op een half-verwijtenden toon tot Lord Aberdeen :

— «Wat bezielt je toch, Williame, dat je dien sympathieken Marlowe zoo voor den gek houdt ?»

— «Mijn beste Charles, er is geen sprake dat ik hem voor den gek zou houden. Ik bewonder den jongen man om zijn moed en het ligt alleen in mijn bedoeling hem tegen mogelijke mislukkingen te sterken. Zijn ambitie en zijn verlangen om het tegen John Rafles op te nemen zijn zoo groot en beheerschen hem zoo volledig, dat hij bij de eerste nederlaag misschien geheel terneergedrukt zou zijn en den strijd zou opgeven».

— «Hoe ?» vroeg Brent verbaasd. «Maar dat is het juist wat we zouden moeten wenschen ! Marlowe, jij weet het net zoo goed als ik, is een gevaarlijke klant als hij het op iemand gemunt heeft. Ik zou me heel wat geruster voelen indien hij na een volledige mislukking bij zijn eerste optreden, van verdere bemoeiingen met jou zou afzien».

— «Kom, kom, Charles, je verliest uit het oog dat ik als goed sportman liever eens te vreezen tegenstander op mijn weg ontmoet, iemand waar ik respect voor kan hebben, dan een kruk die met een kluitje in het riet is te sturen. Zie je, iemand als Marlowe verhoogt in sterke mate het sportieve element en het maakt mijn taak dubbel aangenaam. Het is trouwens noodig dat ik af en toe

iemand op mijn weg ontmoet, die mijn scherpzinnigheid op de proef stelt».

— «Dat is alles goed en wel, Williame, maar ik kan je verzekeren dat ik mij heelemaal niet gerust gevoel nu ik weet dat die Marlowe je achter de veeren zit».

— «Kom, Charles, overdrijf niet. Die brave Marlowe heeft er geen het minste vermoeden van dat Lord Aberdeen en John Rafles één en dezelfde persoon zijn. Ik wed dat, indien je het hem moest vertellen, hij je onmiddellijk voor gek zou laten verklaren en je doen opsluiten. En voor mij is het in ieder geval een groot voordeel niet alleen dat ik Marlowe door en door ken, maar ook dat ik weet wat hij te mijnen opzichte van plan is».

Brent voelde zich door deze verklaring maar half gerustgesteld en hij nam zich heilig voor, Marlowe goed in het oog te houden om mogelijke ongelukken te vermijden. Hij wou echter niet verder aandringen en wierp het gesprek over een anderen boeg :

— «A propos, Williame, die zaak van Plumland gaat dus heden nacht door ? Heb je alles klaar ? Of is er misschien nog iets dat ik zou kunnen doen ?»

— «Ik geloof niet dat er nog iets is dat wij zouden kunnen doen. De verdeeling van het huis ken je nu net zoo goed als ik, je weet hoe de kamers gelegen zijn, waar het echtpaar Plumland slaapt, hoeveel bedienden er zijn en waar de bediendenvertrekken zich bevinden; verder heb ik je ook verteld welke maatregelen Plumland tegen eventueele inbrekers heeft getroffen, waar zijn brandkast zich bevindt en al de dingen die in mijn vak van ongemeen belang zijn. Plumland is een man die weinig vertrouwen heeft in de huidige valuta ; daarom heeft hij zijn rijkdom, die hij op weinig eervolle wijze heeft verdiend, voor een groot deel in juweelen, ruwe diamanten en ongemunt goud vastgelegd. Hij is daarbij wantrouwend als niet één en moet zich elken dag minstens twee tot driemaal kunnen overtuigen dat den schat dien hij in korte jaren heeft opgehoopt, nog veilig en wel is. Dat is de reden waarom hij zijn fortuin niet in de kluis van een of andere bank ondergebracht heeft, maar zelf in de fabriek voor zich een speciale, inbraakvrije brandkast heeft laten vervaardigen, die hem meer dan vijfduizend pond gekost

heeft. Al de deuren en ramen van zijn luxueuze woning hebben een electrisch contact waarvan de stroom 's avonds wordt ingeschakeld en die bij de minste aanraking in al de bediendenvertrekken en ook in zijn slaapkamer een alarmbel doet overgaan. Verder zijn er voor de ramen van de eerste verdieping ijzeren staven aangebracht, terwijl alle deuren van het dikste eikenhout zijn en met stalen platen beschermd. En dat is nog niet alles. Vooraleer men de kamer kan binnentreden waar zich de brandkast bevindt, kamer die maar één toegang heeft, moet men voorbij twee kruiselings gerichte ultra-violette stralen, die, wanneer zij ook maar één seconde door een vreemd lichaam worden onderbroken, een aantal alarmsignalen in werking zetten, waarbij vergeleken het wekkerspel der klokken van de Westminster-Abbey, kinderspel is. Bij mijn bezoek aan Sir Plumland ter eere van zijn verheffing tot den adelstand, boodschap waarvan ik de vereerde drager was, heeft de man, die op zijn vesting zoo ijdel is als een pauw, mij dat alles met den noodigen uitleg laten zien. Het is op dat oogenblik dat ik het plan gevormd heb om dat onsmakelijk heerschap niet alleen zijn bedriegerijen van tijdens den oorlog betaald te zetten, maar ook zijn misplaatste opgeblazenheid ruimschoots en voorgoed in te deuken».

— «Dan lijkt het mij bijna hopeloos om onze excursie van dezen nacht met succes te volbrengen!» wierp Charles Brent op. «Je weet Williame dat ik je scherpzinnigheid en durf bewonder, en dat niemand beter dan ik weet waartoe je in staat bent. Maar ditmaal lijkt het me toch dat de hinderpalen onoverkomelijk zijn!»

— «Je bent nog net zooals vroeger, Charles; steeds kom je met duizend en één argumenten aandragen, maar al je opmerkingen blijven in het vage. Vertel me nu eens precies waarom je denkt dat we niet zouden lukken».

— «Wel, Williame, jij hebt de bezwaren daarjuist zelf opgesomd. Langs deuren of ramen het huis betreden gaat niet, dat zul je moeten toegeven. Laat ons aannemen dat we de woning van Plumland toch kunnen binnenkome; hoe ga je die stralen ontwijken en zelfs als je die ontwijken kunt, dan is er nog altijd de speciaal vervaardigde brandkast waarvan je geen sleutel hebt en waarvan je de combinatie niet kent. En je weet

net zoo goed als ik, hoe goed onze instrumenten ook zijn, we uren lang zouden noodig hebben, om door den wand van de brandkast heen te komen».

— «Goed gezien, Charles, er zijn dus vier dingen die ons zouden kunnen beletten de rijkdommen van Plumland te benaderen, dat zijn de deuren en de ramen, de ultra-violette stralen, het gebrek aan een sleutel van de brandkast en de onkennis van de combinatie van het cijferslot en als laatste punt de ondoordringbaarheid van de brandkast zelf. Nu, punt één is reeds uitgeschakeld want om bij Plumland binnen te komen zal ik noch van ramen noch van deuren gebruik maken. Wat het tweede betreft, dat is inderdaad een hinderpaal die ik ter plaatse zelf zal dienen te overwinnen, hoe en op welke wijze, dat zullen we nog wel zien, en wat het laatste punt betreft, moet ik zeggen dat je je daarin in vergist. Weliswaar heb ik geen sleutel en ken ik de combinatie van het cijferslot niet, van de stalen vesting waarin Plumland zijn ten onrechte verdiende rijkdom heeft opgestapeld, maar ik kan je verzekeren dat het geen half uur duren zal, of de deur van Plumland's vesting zal voor ons openzwaaien».

— «Je bent er dus van overtuigd dat je loopers het slot zullen overwinnen?» vroeg Brent.

— «Nee, Charles, met loopers is er hier niets aan te vangen. Het is een speciale constructie, geheel nieuw waaraan de beste werktuigkundigen van de fabriek hun ambtelijke kennis hebben gedemonstreerd. Nee, het slot van Plumland's brandkast is met loopers niet aan te tasten».

— «Je gaat dus het witte poeder gebruiken dat ons al zoo menig maal heeft geholpen?»

— «Ik vrees, Charles, dat ook het poeder geen uitkomst zal brengen».

— «Maar Williame! Hoe denk je dan die brandkast te openen? Het is toch niet iets als de poort uit Ali-Baba, die je met een tooverspreuk kunt laten openen?»

— «Nee, Charles, zooveel fantasie heeft de heer Plumland niet. Het is wis en waarachtig een deugdelyke constructie, die brandkast van hem. Maar al den tijd dat jij opging in je leven van eerzaam burger, die de wet

op andermans eigendom nauwgezet eerbiedigde, heb ik samen met onzen trouwen Handerson een klein toestelletje gefabriceerd waarvan de resultaten je zullen verbazen».

— «Een uitvinding van jou, Williame?»

— «'t Is te zeggen, van mij en niet van mij, of omgekeerd zooals je wil».

— «En is het een geheim dat ook ik niet mag weten?»

— «Hoe kom je erbij, Charles, zooiets te vragen. Het principe, ik geef het graag toe, is niet van mij. Er zijn anderen die het voor mij ontdekten hebben. Om het kort te maken, het principe berust op atoomsplitsing».

— «Maar Williame! Ik dacht dat het geheim van de atoomsplitsing door Amerika zorgvuldig bewaard werd tot hiertoe?»

— «Charles, wanneer zul je nu eenmaal leeren dat het voor een mensch bijna onmogelijk is, een geheim dat kostbaar is, een geheim te laten blijven. Hoe meer nog is zulks waard, als het een geheim betreft dat door verschillende personen, dient bewaard te blijven. Voor de wereld en de openbare meening is de atoomsplitsing nog altijd een exclusief geheim van Amerika. Ik kan je echter zeggen dat er reeds minstens één andere natie over dit geheim beschikt en op haar beurt bezig is het in toepassing te brengen. Ik weet het omdat ik het zelf afhandig heb gemaakt van den diplomaat die drager was van de formule. Allen, de man wist zelf niet van welke kostbare en gevaarlijke missie hij drager was. Het zou te veel tijd vergen je te vertellen hoe ik dit feit ben te weten gekomen. Ik kan je alleen zeggen dat ik op zekeren nacht, nu enkele weken geleden, op mijn eentje een onbenullig inbraakje heb gepleegd in een van de ambassades in deze stad. Je weet dat de leer der dynamica steeds mijn voorliefde heeft gehad en het heeft mij niet al te veel moeite gekost op de paar uurtjes tijds die ik ter beschikking had, een soortgelijke formule op te stellen, als er zich in de gewichtige diplomatieke omslag zich een bevond en die het principe van de atoomsplitsing behelsde. Natuurlijk heb ik ervoor gezorgd de gegevens die het oorspronkelijke stuk behelsde zoodanig te verwarren dat nie-

mand er nog uit wijs zal geraakt zijn. De eigenlijke formule heb ik natuurlijk medegenomen. Dat is alles».

— «Maar je zei toch dat het geheim door die natie gekend is?»

— «Jammer is dat zoo; maar dat ligt niet aan mij. Ik kwam eerst pas later te weten dat die formule in tweedubbel was gemaakt en dat de andere drager met zijn exemplaar veilig en wel de grens van zijn land heeft kunnen overschrijden. Mijn plan om hem dit geheim volledig te ontfutselen is zodoende mislukt en het eenige dat ik erbij gewonnen heb, is, dat ik de atoomsplitsing, zij het dan ook op een minieme schaal, voor eigen doeleinden heb kunnen aanwenden».

— «Maar is er geen gevaar aan verbonden om zooiets te gebruiken?»

— «Niet voor het doel dat ik voor oog heb. De krachten die bij toepassing van mijn uitvinding loskomen zijn in een kader beschouwd haast nietig, maar zij volstaan om de brandkast van den heer Plumland met succes aan te vallen, en dat is mij voldoende. Je ziet dus, beste Charles, dat er slechts nog een moeilijkheid te overwinnen is, en ik hoop dat je mij genoeg krediet zult geven, en mij zult gelooven als ik je zeg dat de ultra-violetstralen in de woning van den Heer Plumland voor mij geen beletsel zullen vormen».

Charles Brent voelde zich verslagen. De onthullingen van zijn vriend hadden hem zoodanig verbauwereerd dat hij zelf geen enkele opmerking had durven maken, gesteld dat hij zulks had gewild. Zwijgend liep hij verder naast zijn vriend, die in gedachten bezig was zijn plannen voor den komende nacht te voleindigen.

En toen Lord Williame Aberdeen een taxi wenkte, stapte Charles Brent willoos in en het was slechts nadat zijn vriend als adres Carlton Hotel had opgegeven dat hij zich herinnerde dat ze daar een souper zouden gebruiken, vervolgens een bezoek brengen aan den schouwburg om dan ten slotte als laatste deel van het programma zich naar de vesting van Sir Plumland te begeven.

*

* *

HOOFDSTUK III.

De Inbraak bij Sir Plumland

Het sloeg juist twee uur op een naburige kerktoeren, toen twee goed gekleede heeren Oxfordstreet bereikten, waar zich de woning van het echtpaar Plumland bevond. In het groote heerenhuis was alles rustig, want nadat de heer en mevrouw Plumland zich in hun vertrekken hadden teruggetrokken, waren ook de dienstboden één voor één van het tooneel verdwenen, met den butler als laatste, die op het gelijkvloers zijn dagelijksche inspectietocht had beëindigd en deuren en vensters had gecontroleerd. Het huis was, voor het enkele maanden geleden door den heer Plumland was aangekocht geworden, het eigendom geweest van een adellijke eenzaat, een afstammeling van één der baronnen wier stamboom tot in den tijd van Richard Leeuwenhart terugging. Toen Plumland het huis had aangekocht, bleek het in een tamelijk verwaarloosden staat te verkeer en met de restauratie was er door den kooper met groven borstel doorgegaan. Het statige in Romaansch-gotischen stijl opgetrokken gebouw werd wekenlang door metsers, timmerlieden, stucadoors, schilders en dergelijke als het ware overrompeld en belegerd en het resultaat van al die bemoeiingen was geweest, dat al wat te Londen over eenigen smaak beschikte en zich de moeite had getroost even langs Oxfordstreet te wandelen, zich slap had gelachen met de veranderingen, die op inspiratie van Plumland aan de woning werden aangebracht. Het rustieke uitzicht van het huis was totaal verdwenen, de in lood gevatte glasramen waren verwijderd geworden en de verweerde gevel was overdekt geworden met een dikke laag blinkend pleisterwerk. Verder had Sir Plumland niet beter gewonden dan de prachtige oude gevel «op te smukken» met ontelbare friezen, guirlandes in plaasterwerk, naakte pleisteren cupidootjes met gouden vleugeltjes, een schouwspel dat elke niet van smaak gespeende Londenaar het hart in het lichaam deed omdraaien. En zij die de gelegenheid hadden gehad de veranderingen binnenshuis te «be-

wonderen», hadden door de verhalen over de niet te beschrijven smakeloosheid waarmede Plumland alle kamers had gestoffeerd, de kunstminnende Londenars ten diepste geschokt. Nog meer dan ooit was de nieuwbakken Sir de risé geworden van de Londensche high-life en het was een gluk voor Plumland dat hij op het gebied van ironie niet al te snugger was aangelegd, zoodat hij de verborgen hilariteit niet merkte van sommige zijner bezoekers, die zijn decorateurs-talent zoogezegd prezen.

Naar dit huis was het dat de twee nachtelijke wandelaars, waarin de lezer reeds John Rafles en Charles Brent zal hebben herkend, hun schreden richtten.

Oxfordstreet was doodsch en verlaten en geen enkel patrùilleerende agent was in de buurt te bespeuren. Zonder overhaasting, en alsof dergelijke nachtelijke tochten de natuurlijkste zaak van de wereld waren, liepen beide mannen voort.

— «Ik ben benieuwd, Williame», zei Brent fluisterend, «hoe je 't aan boord gaat leggen deze vesting binnen te dringen».

Rafles glimlachte onmerkbaar. Daarop haalde hij een sleutel uit zijn zak, stapte toe op de voordeur van het huis dat paalde aan de woning van Plumland en noodde den onthutsten Brent met een spottlachje uit binnen te treden.

— «Je ziet, beste Charles, gemakkelijker kon het niet».

— «Maar dit is toch niet de woning van Plumland?»

— «Dat is geen zeer snuggere opmerking, Charles! Maar als je even geduld wil hebben zul je zien dat we tenslotte toch komen waar we wezen moeten. Dit huis werd vroeger bewoond door Lady Heatcliff. Toen ze echter hoorde dat ze Sir Plumland als ge- buur ging krijgen, heeft ze op stel en sprongen doen pakken en zich naar haar buitenverblijf in Kent begeven. Door een gelukkig toeval kwam ik dit feit een paar uur later te

weten en ik heb onmiddellijk het noodige gedaan om de woning voor een jaar te huren».

— «Toch niet als Lord Willieme Aberdeen, hoop ik?» vroeg Brent ongerust.

— «Neen, zoo dwaas was ik niet. Het heette bestemd te zijn voor Sir Cleveland, die zooals je weet, voor enkele maanden naar Indië is vertrokken. Van die zijde dreigt ons geen het minste gevaar».

Onder het spreken was Raffles langs de hall een aangrenzend vertrek binnengetreden bijgelicht door de straal van een krachtige zaklamp die hij bij het binnenkomen had doen ontbranden. Het licht speelde over de met hoezen overtrokken stoelen en bleef enkele oogenblikken op de tegenover hen zich bevindende deur rusten. Op den voet gevolgd door Brent, ging Raffles er op af en draaide de kruk om. Beide mannen bevonden zich nu in een breede gang, die kennelijk naar de keukens leidde. Brent die ongeduldig en nieuwsgierig was om te weten op welke wijze Raffles zich toegang zou weten te verschaffen tot het huis van Sir Plumland, vroeg onder het loopen :

— «Waar ga je heen, Willieme?»

— «Ons eerste doel is de kelder te bereiken. Zie je, Charles, de oude huizen te Londen hebben naast de vele ongemakken die ze bieden vooral het voordeel van zonder uitzondering ruime kelders te bezitten. Zooals het bij mijn beroep past heb ik van vele dezer huizen een nauwkeurige copie van de plattegrond, weten te bemachtigen, in zover de oude afdrukken nog te vinden waren. Zoo heb ik ook in mijn verzameling den plattegrond van de woning die heden door Plumland wordt bewoond. Zooals je weet waren onze voorouders vooral in troebele tijden zooals zij beleefden nog al bekommerd om hun veiligheid. Het resultaat daarvan was, dat ze huizen bouwden die ook over een anderen dan den normalen toegang beschikten. Dit is ook het geval voor de woning van Plumland, maar alleen vermoed ik dat die brave man het zelf niet weet. Hoe het ook zij, het is een feit dat de kelders van het huis waarin wij ons bevinden, vroeger verbonden zijn geweest met die van de aanpalende woning die door Plumland wordt betrokken. Later werd die verbindingsdeur dichtgemetseld, maar de constructie van dat metselwerk vertoont weinig gelijkenis met

den solieden onderbouw die de vroegere bouwmeesters plachten aan te wenden».

De mannen, die tijdens dit gesprek de trap naar den kelder waren afgedaald, bevonden zich nu in een laag gewelfde ruimte die vroeger tot bergplaats scheen te hebben gediend maar nu volkomen leeg was.

Raffles diepte uit een zijner jaszakken een plattegrond op, oriënteerde er zich naar, liet het licht van zijn zaklantaarn over de muren spelen, en stapte naar een der uiterste hoeken. Aan Brent, die hem gevolgd was, wees hij op een licht verschil in het voegwerk der steenen en zei :

— «Achter dezen muur moet zich de verbindingsdeur met den kelder van Plumland bevinden. Als je me die tasch daar even wil geven, zullen we onmiddellijk zien of ik het bij het recht eind heb».

Brent overhandigde het gevraagde voorwerp aan Raffles, een kleine cylindervormige city-bag, waaruit Raffles een zéér eigenaardig gevormd metalen voorwerp opdiepte. Het geleek op een verkleind model van een filmcamera, doch waarvan de lensopening veel kleiner was.

Brent keek nieuwsgierig toe en Raffles, die dit merkte zei op de onuitgesproken vraag van zijn vriend :

— «Ja, Charles, dit is inderdaad het toesteltje waarvan ik je enkele uren geleden sprak. Wij zullen maar hopen dat het ons niet in den steek laat». Daarop haalde hij uit het valiesje een paar hoofdkappen uit een plastische stof vervaardigd, die ter hoogte van de oogen van zwarte, doorschijnende ronde plaatjes waren voorzien.

— «Voor alle veiligheid zullen we deze kappen maar gebruiken», zei Raffles, «ofschoon Handerson beweert dat het toestel ook zonder eenigen voorzorgsmaatregel te gebruiken is. Hijzelf heeft verschillende proeven met het toestel gedaan met en zonder gebruik van de kap en het resultaat was in beide gevallen hetzelfde».

Brent deed wat hem gezegd werd en ingespannen tuurde hij door de kijkgaatjes van zijn kap. Hij zag hoe Raffles het toestel op den muur richtte, een kleine sleutel overdraaide, waarop onmiddellijk een nauw hoorbaar geluid volgde dat geleek op het gonzen van een bij. Brent kon zijn oogen niet gelooven toen hij zag hoe een bruin-

roode stoofwolk zich langzaam door den kelder verspreidde en langzaam den vloer bedekte. Na enkele seconden schakelde Rafles het toestel uit en Brant keek onthutst toe naar wat daarjuist nog een soliede muur was geweest, maar nu nog slechts een gapend gat was. Evenals Rafles had ook hij zijn kap afgenomen en hij hoorde de stem van Rafles die zei :

— «Het toestel werkt perfect. Het heeft minder tijd gekost dan ik verwacht had. Niet alleen is deze eerste muur weg, maar ook van de deur die zich daarachter moest bevinden en van den tweeden muur, is niets meer te zien. Ik ben benieuwd hoe lang de inbraakvrije kluis van Plumland het bij de werking van dit toestelletje zal uithouden !»

Op een wenk van Rafles volgde Brent zijn vriend door de opening. Zij belandden in een kelderruimte waar massa's rommel, schragen, planken, kisten, enz., alles met pleister beklad, ordeloos opgestapeld lagen. Het beklimmen van de trap die naar het gelijkvloers leidde, was het werk van enkele seconden. Aan de bovenste trede gekomen, legde Rafles de hand op de deurkruk, voelde dat de deur gesloten was, haalde even de schouders op, tastte in zijn zak en haalde een bosje stalen loopers van eigen vinding te voorschijn, bekeek het deurslot even, zocht een oogenblik naar het passende instrumentje, draaide even van links naar rechts in het slot tot hij een licht geklik hoorde. Met de meeste omzichtigheid en centimeter voor centimeter trok hij het zware gevaarte naar zich toe, tot de opening ruim genoeg was om beide mannen door te laten. Voorzichtigheids-halve doofde hij zijn zaklantaarn, bleef enkele minuten volmaakt onbeweeglijk ingespannen luisteren of er zich in het huis niets bewoog. Alles bleef echter rustig. De gentleman-inbreker had trouwens bij heel die bewerking niet meer gerucht gemaakt dan veroorzaakt wordt door het knagen van een muisje. Met een paar katachtige schreden was Rafles in de ruime keuken geslopen, terwijl Brent hem volgde. Van dit oogenblik af zou tusschen beide mannen geen woord meer worden gesproken. Tijdens al hun ondernemingen van dien aard, bedienden zij zich van een overeengekomen gebarentaal, die zij speciaal voor zulke tochten hadden ingestudeerd. Brent wist van Rafles dat de brandkast van den heer Plumland zich in diens werkkamer bevond op de eerste verdieping.

Op hun tocht doorheen het als in een doods-slaap gedompelde huis, vertrouwde hij zich geheel op zijn vriend, die het instinct bezat zich steeds en zonder aarzelen te kunnen oriënteeren in iedere woning, waar hij ook maar éénmaal den voet had gezet.

Er heerschte in de woning een schemer-achtig licht, teweeggebracht door de kleine, electriche gloeilampjes, die op verschillende plaatsen brandden. De dikke traplooper dempte geheel hun schreden en ongehinderd bereikten ze de eerste verdieping. Uit het gebarenspeel van Rafles kon Brent opmaken dat de werkkamer van Sir Plumland de eerste deur links achter de tweede deur rechts was. Het was achter die eerste deur dat de infra-roode stralen zich bevonden waarover Rafles gesproken had. Het was onmogelijk die deur te openen, zonder dat de stralen onderbroken werden en Brent vroeg zich tevergeefs af hoe Rafles dien tegenstand zou overwinnen. De nieuwe uitvinding van zijn vriend zou hier weinig kunnen baten, want zelfs indien Rafles de deur zou verpulveren, zouden ze nog altijd bij het doorschrijden van de deuropening de stralen breken. Voor de bewuste deur bleef Rafles staan, knipte zijn zaklantaarn aan en liet den straal links van de deur over den muur dwalen, tot hij trillend op manshoogte bleef stilstaan. Brent die nieuwsgierig naderbij was getreden zag op de witte bepleistering een bijna onzichtbaar potloodkransje. Plotseling begreep hij alles. Ongetwijfeld had Rafles bij zijn bezoek aan Sir Plumland, toen deze hem zijn geheele alarminstallatie had getoond, vliegensvlug van de gelegenheid gebruik gemaakt om te onderzoeken langs waar de draad liep waardoor de alarmschellen in werking werden gebracht. Blijkbaar was die draad achter het deurpaneel verborgen, want Brent zag, hoe Rafles een eigenaardig gevormd mesdun schaartje tusschen den muur en het deurpaneel schoof, waarop kort daarna het geluid volgde van een draad die overgesneden werd. Met de kalmte die den gentleman-inbreker in zulke omstandigheden kenmerkte, opende Rafles de bewuste deur, wier gevaar in een handomdraai was uitgeschakeld geworden. Ook de deur van Plumland's werkkamer, die ongesloten bleek, — want de eigenaar immers betrouwde geheel op de infra-roode stralen — ging geruischloos open onder den druk van Rafles' hand en werd even onhoorbaar achter beide mannen gesloten.

— «Ziezoo, Charles», zei Rafles fluisterend, «hier kunnen we ongestoord praten als we er maar geen liedje bij gaan brullen. Wij zijn hier in het heiligdom van den heer Plumland, maar wat hij met deze werkkamer voorheeft, kan ik heusch niet snappen».

Brent keek verbaasd om zich heen in het groote vertrek waarvan de ramen door zware, donkerkleurige overgordijnen waren afgesloten. Nadat Rafles zich verzekerd had dat geen licht van buiten uit kon gezien worden, had hij den schakelaar van den electrischen kroonluchter omgedraaid. Het vertrek baadde in een zee van melkachtig licht en was voorzien van al de benodigdheden die in een werkkamer van een of ander ministerieel cabinet te vinden zijn, inkluis de dictaphoon. Het was duidelijk dat dit imposante ameublement slechts dienen moest om de ijdeheid des heeren Plumland te streelen, want daar hij zich geheel uit de zaken had teruggetrokken en hij voor het overige slechts belang stelde in kruiswoordraadsels, zette hij er alleen den voet om de schatten in zijn brandkast te controleeren. Die brandkast was in ieder geval een imposant stuk en ofschoon zij in één der hoeken van het vertrek was opgesteld nam zij toch een ruime plaats in. Het staal ervan glom koud en wit in het licht en indien Brent de uitwerking van het toestelletje dat Rafles gebruikt had, niet reeds gezien had, zou hij onverwijld op zijn stappen zijn teruggekeerd, zonder een poging gewaagd te hebben om het diepglanzende stalen gevaarte aan te tasten. Met het oog van een kenner onderzocht Rafles de schatkamer van Sir Plumland en maakte aanstalten om met het werk een aanvang te nemen. De kappen werden weer te voorschijn gehaald, het toestel in werking gebracht en onder de oogen van Brent begon de voorzijde van de brandkast eerst blazen te trekken, daarna week te worden om tenslotte langzaam in haast onzichtbare deeltjes uiteen te vallen. Van zoodra die ontbinding begon te voltrekken, schakelde Rafles het toestel vliegensvlug uit en zei :

— «Het eenige bezwaar van deze kleine uitvinding is, dat men ze met de uiterste omzichtigheid dient toe te passen. Indien men ook maar één onderdeel van een seconde te laat is met het uitschakelen, zou meteen de geheele inhoud van de brandkast, of ze nu bankbiljetten, goud of diamanten bevat, tot stof uiteenvallen».

— «Maar», zei Brent aarzelend, «ik begrijp een paar dingen toch niet heel goed. Ik zie wel dat geen enkel materiaal tegen de onzichtbaren straal van dit toestel bestand is, maar de ontbinding van de atomen brengt toch een ontzettende warmte teweeg, en daarvan heb ik hier haast niets gevoeld». En dichter op de kast toetredend, waarvan de voorkant bijna geheel als het ware was weggeteerd, lei hij zijn hand op één der zijwanden :

— «Het voelt eenigszins warm aan, dat is alles. Hoe is dat te verklaren, Williame ?»

— «Dat is een vraag die op dit oogenblik nogal moeilijk in bijzonderheden kan beantwoord worden», zei Rafles met een glimlach. «Ik wil je echter wel vertellen, dat het procédé van deze atoomsplitsing het resultaat is van maandenlange proeven, die ik nam. Indien ik het origineele procédé alleen had gecopieerd, dan zou dit voor mijn branche weinig winstgevend zijn geweest, want de hitte die daarbij zou ontwikkeld worden, zou minstens den inhoud van iedere brandkast doen verpulveren hebben, en misschien het geheele huis erbij ook ! Wat de kern van de zaak betreft, daarover zal ik je later graag nader inlichten. Laat ons nu vooreerst eens zien wat de schatkamer van dezen modernen Ali-Baba zoodal bevat».

En met de vaardigheid van een ervaren kassier, reikte Rafles één voor één de pakjes honderd pond biljetten, de staven ongemunt gouden de schrijnen met juweelen, paarden, diamanten en bloedroode robijnen aan Brent over, die alles zorgvuldig in een daartoe bestemde, opvouwbaar handtasch wegborg. Nadat alle afdeelingen van de brandkast geledigd waren, keek Rafles nog eens even critisch in het rond, ging naar de schrijftafel, nam papier en potlood en schreef op een smalle strook in drukletters : «MET BESTEN DANK EN GROETEN. JOHN RAFLES».

Na het licht te hebben uitgeknipt, verlieten beide metgezellen de woning van sir Plumland langs denzelfden weg als ze gekomen waren. En toen ze den drempel van lady Heathcliff's woning overschreden en Rafles de deur voorzichtig achter zich had gesloten, klonken drie galmende slagen van den naburigen kerktoeren. Langzaam draaide een auto Oxfordstreet in.

— «Daar heb je onzen braven Handerson», fluisterde Raffles, «als altijd is hij stipt

op tijd». Een paar vlugge passen brachten de mannen bij den wagen, waarvan Handerson het portier reeds had geopend, terwijl hij Brent van zijn zware handtasch ontlastte. Even geruischloos als hij gekomen was zette

de donkere limousine zich in beweging, draaide omden hoek van Oxfordstreet heen en verdween uit het zicht. De heele onderneming had amper een uur in beslag genomen.

HOOFDSTUK IV.

Marlowe contra Rafles

Den volgenden morgen heerschte er op het Hoofdbureau van Scotland Yard een meer dan gewone drukte. Reeds van acht uur af, het uur waarop de inbraak bij Sir Plumland door diens butler was ontdekt geworden, was de Yard reeds in volle bedrijvigheid. Hoofdinspecteur Slowgate, door een nijdig telefoontje van zijn copieuze ontbijttafel weggehaald kwam mopperend en humeurig op zijn bureau en begon alvast met het uitkaffen van zijn ondergeschikten, bij het kleinste verzuim dat hij ontdekte. Ongeveer een kwartier later arriveerde Marlowe, die zich zonder dralen naar het bureau van zijn chef begaf. Hij werd door Slowgate brommerig en sarcastisch ontvangen, maar vermits Marlowe daaraan gewoon was, stoorde hij zich hieraan niet.

— «Inspecteur, ik heb hier de eerste verslagen van de inbraak bij Sir Plumland. Zooals alle politierapporten die wij steeds krijgen, zijn ze onvolledig, verward en op vele plaatsen duister. Dat het hier een zaak betreft van groot gewicht heeft de politie, zooals haar gewoonte is, voor zaken waar ze tegen opziet, de opheldering aan ons overgelaten. Neem die verslagen even door en ga dan zelf bij Sir Plumland poolshoogte nemen. Ik verwacht tegen dezen namiddag een behoorlijk verslag voor de geheele kwestie. Neem voor alle zekerheid een paar agenten van hier mee, want de politie ginds lijkt me niet al te snugger».

Marlowe griste de papieren van de tafel en wilde zich, na de gewone beleefdheidsformule, verwijderen, toen Slowgate hem terughield met volgende woorden :

— «A propos, Inspecteur, volgens de verklaring van de politie bevond zich in de leeggehaalde brandkast van Sir Plumland een briefje met den volgenden tekst : «MET BESTEN DANK EN GROETEN. JOHN RAFLES !»

Als door een adder gebeten veerde Marlowe op, iets wat de Hoofdinspecteur een schaterenden lach ontlokte.

— «Ha, ha, ha ! Dacht ik het niet ! Mijn beste Marlowe, ik hoop dat je je door deze grap niet al te veel van streek zult laten brengen en niet gaan zoeken naar dingen die er niet zijn. Het is natuurlijk een truc van een of anderen inbreker, die het fabeltje van John Rafles kent en ons op die wijze op een dwaalspoor tracht te brengen».

— «Ik geloof niet, Hoofdinspecteur, dat het een grap is. Ik verwachtte mij aan zooiets en mijn voorgevoel heeft me niet bedrogen. Ik geloof trouwens niet dat iemand anders dan John Rafles in staat zou zijn om de brandkast van Sir Plumland te forceeren. Ik weet namelijk toevallig met welke middelen Sir Plumland zijn schat kamer verdedigde en ikzelf zou nooit durven denken hebben dat iemand er in slagen kon daar in te breken».

Slowgate keek misnoegd naar den inspecteur. IJskoud zei hij :

— «Ik hield je voor verstandig, Inspecteur ! Maar als ik had kunnen denken, dat je zoo koppig aan de nonsens van de Rafles fabel zou blijven vasthouden zijn, zou ik iemand anders met deze opdracht belast hebben. Ik verwacht dat je deze zaak in den kortst mogelijken tijd tot een goed einde brengt en den dief, wiens zondenregister je wel in ons archief zult vinden, bij den kraag zult vatten. Ik zal er streng de hand aan houden dat je het onderzoek op normale basis doet en ik zal geen fantasieën dulden. Ik wensch van elke handeling van belang op de hoogte te blijven gesteld en elken dag verwacht ik je hier tweemaal om je rapport te hooren. Dat is alles, Inspecteur !»

Innerlijk door woede verteerd, verliet Marlowe het bureel van zijn meerdere, na deze stijf te hebben gegroet. Zijn ontstemming was echter niet van langen duur en maakte plaats voor een gevoel van vreugde, toen hij zich realiseerde dat zijn langverhoopte droom, namelijk den strijd tegen John Rafles aan te binden, in vervulling was

gegaan. De houding echter van zijn superieur, deed hem afzien van het plan dit gevecht alleen en op eigen houtje te voeren. Nu hij wist dat hij van den Hoofdinspecteur hoegenaamd geen enkele hulp of tegemoetkoming had te verwachten, wilde hij zich verzekeren van de hulp van een bondgenoot. Hij had dan ook maar nauwelijks de deur van zijn bureau achter zich gesloten, of hij haakte de telefoon af en stelde zich in verbinding met Lord Willieme Aberdeen.

*
* *

John Rafles en Charles Brent hadden juist hun ontbijt beëindigd en hadden zich in de bibliotheekzaal teruggetrokken om te genieten van een geurig kopje koffie toen de telefoon rinkelde. Brent nam den hoorn af en luisterde.

Met angstigen blik wendde hij zich tot zijn vriend en zei fluisterend, de hand op het mondstuk leggend :

— «Het is Marlowe, Willieme ! Hij vraagt naar jou...»

Rafles wierp een geruststellenden blik in Brent's richting en nam den hoorn over.

— «Ja ! U spreekt met Lord Aberdeen. Welk spook is het dat je dwingt mij zoo vroeg in den morgen op te bellen, Marlowe ?»

.....

— «Wat zeg je ? Een inbraak van JOHN RAFLES ? Heeft Slowgate je uitgekafferd omdat je zooiets gelooft ?... Hij was oneerlijk, zeg je. Nu, dat verwondert mij niet het minst... Wat zeg je ? Of ik je wil helpen bij het opsporen van John Rafles ?...» Lord Aberdeen pauzeerde even, haalde eens diep adem en nam dan het gesprek weer op:

— «Mijn beste Marlowe, je weet dat je steeds bij mij kunt aankloppen en dat ik je zal helpen waar het eenigszins in mijn macht ligt. Wat je me nu vraagt is echter een onmogelijkheid. Niet alleen ben ik juist van plan om met mijn vriend Brent een reis te ondernemen, maar tevens lukt het idee mij niet aan om voor politieman te gaan spelen. Ik vind het trouwens onspottief dat ik mij als buitenstaander in die kwestie zou mengen. Volgens wat ik over Rafles weet werkt hij alleen of hoogstens met een paar menschen. En de politie, en vooral Scotland Yard beschikt over duizenden mogelijkheden. Nee, hoe jammer ik het ook vind, hier

in zal ik je niet kunnen helpen... Ik begrijp je, mijn beste Marlowe, dat je alleen beroep op mij doet omdat je van Slowgate geen hulp maar slechts tegenkanting hebt te verwachten. Ik geloof echter wel dat je chef binnen zéér korten tijd van meening zal veranderen. Hij is tenslotte toch geen dwaas en als hij bemerkt dat het ernst is, zal hij je wel bijspringen. Enfin, indien zijn houding binnen een paar dagen nog niet moest veranderd zijn, en ik ben nog in Londen, dan zal ik zien of ik mijn houding kan wijzigen. Tot ziens en veel succes !»

Tijdens het geheele gesprek had Charles Brent onrustig in zijn zetel op en neer zitten wippen. In den beginne verontrust, daarna geamuseerd en tenslotte grinnikend had hij het einde van de conversatie aanhoord. Toen Rafles den hoorn neerlegde kon hij zich niet langer inhouden en proestte het uit :

— «Die is kostelijk ! Die vraagt nota bene aan John Rafles hem te helpen bij het opsporen van John Rafles ! Je bent toch niet van plan, Willieme, om Marlowe te helpen ? Zelfs als Skowgate in geen honderd jaar aan het bestaan van John Rafles gelooft ?»

— «Marlowe helpen in den zin als hij mij vraagt, Charles, dat is nogal moeilijk, zelfs voor mij. Maar toch meen ik dat het mijn plicht is iets te doen. Als Slowgate den jongen werkelijk gaat saboteeren, heeft hij heelemaal geen schijn van kans, en dan is de pret er voor mij ook af.»

— «En wat ben je van plan te doen ?» vroeg Brent. «Je kunt je toch niet blootgeven !»

— «Het minste wat ik doen kan is een bezoek te brengen aan Slowgate», antwoordde John Rafles.

— «Dat meen je niet, Willieme ! Als je als Lord Aberdeen bij Slowgate gaat, om over John Rafles te spreken, is dat voldoende om argwaan te wekken !»

— «Stel je gerust, Charles ! Ik ga niet als Lord Aberdeen. Ik ga in een andere gedaante ; maar mijn bezoek zal volstaan om zelfs iemand die honderdmaal dommer is dan Slowgate te overtuigen dat John Rafles een werkelijkheid is. Ik wil dat Marlowe den strijd tegen mij kan voeren met alle middelen waarover hij als inspecteur bij de Yard beschikt. Minder voor hem te doen zou niet alleen unfair zijn, maar zelfs vernederend voor mij.»

— «Je kan het me kwalijk nemen, Willia-
me, maar toch vind ik dat je in dit geval je
fair-play té ver drijft. De gevaren die aan
zulk een onderneming verbonden zijn, zijn
te talrijk dan dat ik ze zou kunnen opsom-
men».

— «Kom, Charles, wees niet kinderachtig!
Welke gevaren zouden mij kunnen bedrei-
gen? Slowgate weet niets van mijn komst,
en ik zal mijn voorzorgen derwijze nemen,
dat mij niets kan gebeuren».

— «Laat mij dan tenminste met je mee-
gaan, Willia-me. Als er dan iets zou gebeu-
ren zou ik je toch altijd kunnen helpen».

— «Je weet, Charles, hoe graag ik je in
mijn nabijheid heb in mijn ondernemingen.
Maar geloof mij, hier gaat het niet. Ik kan
je trouwens verzekeren dat er hoegenaamd
geen gevaar bestaat voor mij. Laat ons er
dus niet verder meer over spreken. Ik ga
me klaar maken voor mijn bezoek aan Slow-
gate, en ik ben benieuwd welk gezicht hij
zal trekken als hij John Rafles op zijn bureau
voor zich ziet!»

Na deze woorden verwijderde John Rafles
zich en begaf zich naar het geheim vertrek
waar alles voor zijn ondernemingen opge-
borgen was, hoofdschuddend achternage-
staard door Charles Brent, die de geheele
onderneming als een groot en nutteloos waag-
stuk beschouwde.

*
* *

Het was een geheel onkenne-
lijke figuur die een uur later langs het tuinpoortje de
woning van Lord Aberdean verliet en zelfs
Charles Brent zou Rafles niet herkend heb-
ben, als hij hem op straat had ontmoet. De
grootte tooneelspelersgaven, gepaard aan een
ongeevenaarde vermommingskunst, alsmede
de grootte gemakelijkheid waarmede Rafles
de figuur kon aannemen die hij wenschte na
te bootsen, dit alles droeg er toe bij om een
figuur te scheppen, waarin niemand in de
verte niet, Lord Aberdean zou kunnen her-
kennen hebben.

Rafles had voor zijn bezoek aan Slowgate
de gedaante verkozen van een doorsnee
Londenaar, wiens beroep bijna alles kon zijn:
bankbediende, kleine beursspeculant, ofdee-
lingshoofd van een grootwarenhuis of iets
anders. Hij droeg een blauw colbertpak, dat
de sporen droeg van herhaalde oppersing,

een blauw en wit gespikkeld hemd, dito das
en slappe hoed, bruine, lage schoenen, die
niet heel nieuw meer waren, en droeg onder
den arm een actetasch, die betere dagen had
gekend. De make-up van zijn gelaat was ge-
heel in overeenstemming met dat alles en al-
leen iemand die een onovertroffen meester
in de kunst van het grimeeren was kon zul-
ke resultaten bereiken. Zelfs bij het schelle
daglicht dat er heerschte was er niet te zien
dat Rafles een pruik droeg, een valsche snor
had en zijn gelaat een volkomen verandering
had ondergaan. Over zijn gave tanden had
hij een hol, valsch gebit geschoven, waarvan
de onregelmatigheid karakteristiek was. De
neus was verbreed door het aanbrengen in
de neusholten van langwerpige, caoutchouc
balletjes, met een kleine opening in het mid-
den, zoodat ze de ademhaling niet belemmer-
den. De wenkbrauwen waren met zwart aan-
gezet en de oogholten met een donkerblau-
wen schijn belegd, als getuigen van zorg en
nachtelijk werk. Door speciale hechtpleisters
langs weerszijden van het hoofd, verborgen
onder het haar van de pruik, werd de vorm
van het gelaat geheel gewijzigd, de pupillen
der oogen verkleind en het voorhoofd sterk
gerimpeld.

Geheel de houding van Rafles was bij de-
ze gedaanteverwisseling aangepast. Van het
oogenblik dat hij het tuinpoortje achter zich
had gesloten, en zorgvuldig in het rond had
gezien of niemand hem bemerkte had, had hij
de houding aangenomen van een schuchtere
man van tusschen de veertig en vijftig jaar,
die door zijn demonstratief onverschillige
houding het gevoel van overbodigheid en
minderwaardigheid trachtte te camoufleren.

Rond tien uur belandde Rafles, die zich
heelemaal niet gehaast had, aan het hoofd-
bureau van Scotland Yard. Na een half uur
antichambreeren en na aan talrijke brigadiers
en inspecteurs te hebben verklaard dat zijn
zaak persoonlijk voor Hoofdinspecteur Slow-
gate was, werd Rafles naar diens bureel ge-
bracht. Inwendig verkneuterde hij zich om
de moeite die de begeleidende brigadier
deed met hem den weg te wijzen, want Ra-
fles kende de ligging van heel Scotland Yard
op zijn duimpje en zou zelfs blindelings het
bureau van Slowgate hebben kunnen vinden.

Bij het binnentreden in het bureau ver-
zocht de brigadier hem enkele oogenblikken
geduld te hebben daar de Hoofdinspecteur
dadelijk zou komen. Rafles nam plaats op

den aangewezen stoel voor de bureautafel, deponeerde zijn actetasch voor zich en nam zijn omgeving op. Beide ramen voor hem gaven uitzicht op een zijstraat, waarvan de overkant geheel ingenomen was door een groot fabriekscomplex.

Daar het bureau van Slowgate zich op de eerste verdieping bevond, werd een deel van het daglicht door die gebouwen onderschept, zoodat het in de kamer niet al te licht was. De bemeubeling van Slowgates bureel was niet heel omvangrijk : een bureeltafel, een boekenkast, vooral gevuld met werken over criminalogie en classeurs, een schrijfmachine met daarbijhoorend tafeltje, een paar stoelen en aan den wand een groote kaart met het plan van Londen, ingedeeld volgens het aantal politiedistricten.

Nauwelijks had Rafles zijn inventaris beëindigd, toen de deur openging en de hoofdinspecteur binnentrad. Met een verveelden blik keek hij naar zijn bezoeker dien hij dadelijk in zijn gedachten als onbeteekenend classeerde. Met een norsche uitdrukking op zijn gelaat, nam Slowgate zijn plaats in, trommelde zenuwachtig met zijn vingers op zijn schrijftafel en vroeg :

— «En, Mijnheer... Eh ? Dingies... Eh... Wat is de reden van uw bezoek ?»

Rafles die de reacties van den hoofdinspecteur met innerlijk vermaak had gevolgd, ging een beetje rechter op zitten en antwoordde :

— «Wel, eh... Hoofdinspecteur... Eh, ik wou U graag spreken in verband met de inbraak bij Sir Plumland».

Slowgate veerde recht als door een bij gestoken.

— «Wat weet U daarvan ?» blafte hij. «En hoe is uw naam ook weer ? Is U soms een bediende van Sir Plumland ?»

— «Wat ik ervan weet, Hoofdinspecteur ? Ongeveer alles geloof ik, misschien op een paar kleinigheden na. Tot mijn spijt moet ik U echter zeggen dat ik géén bediende ben van Sir Plumland... Ik ben namelijk de man die de inbraak pleegde, ik ben JOHN RAFLES !»

Rafles had deze woorden even kalm uitgesproken als hij niet op het hoofdbureau van Scotland Yard, en niet John Rafles, maar als sprak hij op een theevisite bij een of ande-

ren Lord in zijn hoedanigheid van Lord Aberdean over de paardenrennen te Epsom.

Slowgate was met open mond, perplex van verbazing, stokstijf blijven zitten, bij de woorden van zijn bezoeker. Honderden gedachten tolden met de vaart van een mallemolen hem door het hoofd. Was die man een gek ? Een van die lastige maniakken, of doodgegewoon iemand maar die hem voor den aap wilde houden ? Het feit echter dat zijn bezoeker hem met een spottenden glimlach aankeek, deed den Hoofdinspecteur tot zijn positieven komen. Wie of wat die man ook was, en of hij al dan niet iets van die inbraak afwist, of zelfs naar zijn zeggen de beruchte John Rafles was, zou hij dadelijk wel weten. Zijn hand greep naar den schelknop, doch bleef halverwege aarzelen toen Rafles, die den Hoofdinspecteur in al zijn bewegingen had gevolgd, met beminnelijke ironie zei :

— «Doe geen moeite, Hoofdinspecteur, U kunt op dien knop drukken zoolang U wilt, er zal niemand komen om de goede reden dat ik den draad heb overgeknipt. Verder hoeft U ook niet te grijpen naar uw pistool in de bovenste lade van uw bureau, want sinds uw binnentreden houd ik mijn wapen op U gericht», en met een vlugge beweging schoof Rafles de onschuldig uitziende, versleten uitziende actentasch terzijde met zijn rechterhand, en Slowgate keek ontsteld in den loop van een dreigend uitziend pistool, dat zich in de linkerhand van zijn bezoeker was gekneld en nauwkeurig op het hart van den hoofdinspecteur gericht was.

— «U ziet, Hoofdinspecteur, gemakkelijker kan het niet», zei Rafles spottend. «Ongetwijfeld komt mijn bezoek u wat onverwacht, maar in mijn positie kon ik er niet aan denken u vooraf een kaartje te schrijven om u van mijn komst te verwittigen».

En bemerkend dat de Hoofdinspecteur van woede of van verbouwereerdheid nog niet bij machte was te antwoorden, ging de gentleman-inbreker op innemend-spottenden toon verder :

— «Waarschijnlijk vraagt U zich af, waar ik den euvelen moed vandaan haalde om U in uw eigen vesting te komen belegeren. En misschien ook gist U naar de reden van mijn komst. Ik zal U in twee woorden alles verklaren : ten eerste is het niet de eerste maal dat ik hier uit vrijen wil kom, daar weet uw voorganger, Hoofdinspecteur Bacter, U wel een en ander over te vertellen, als U er hem

met mijn groeten om wil vragen. En in de tweede plaats wou ik U persoonlijk komen vertellen, bij geval mijn inbraak van dezen nacht U niet mocht overtuigd hebben, dat ik mijn vroegere werkzaamheden hernomen heb. Ik zou namelijk de idee niet kunnen verdragen dat uw mannen in hun al te grooten ijver onschuldigen in mijn plaats zouden arresteren. En ik zal niet altijd een briefje achterlaten in al de brandkasten die ik nog van plan ben te forceeren...»

Slowgate scheen eindelijk zijn spraak teruggevonden te hebben en stotterde :

— «Mijnheer... mijnheer Rafles... of hoe U zich ook wil noemen... U is onbeschaamd. Denkt U werkelijk dat U hier ongestraft kunt binnendringen en mij bedreigen ?»

— «Dat weet ik niet alleen, maar daar ben ik zeker van !» antwoordde Rafles.

— «En wat die onbeschaamdheid betreft, dat woord zou ik maar liever niet gebruiken. U zoudt het op prijs moeten stellen, dat ik U van mijn voornemens kom verwittigen, zoodat U in de toekomst geen flaters hoeft te begaan. En nu, Hoofdinspecteur, daar naar mijn meening alles gezegd is wat moest gezegd worden, zal ik zoo vrij zijn U te verlaten».

Bij deze woorden was Rafles bliksemsnel opgesprongen, en voor de verbaasde Hoofdinspecteur er het vermoeden van had, klinkten een paar gereedgehouden handboeien om zijn polsen, werd hem vliegensvlug een prop in den mond geduwd, waarna Rafles uit zijn tasch een rom touw te voorschijn haalde en den Hoofdinspecteur in zijn stoel begon in te winden als een saucijsje. Slowgate trachtte uit alle macht tegen te spartelen, maar in de stalen handen, die hem als een schroef omknelden, was hij als een kind. Toen Rafles zijn werk beëindigd had, trad hij een paar passen achteruit, en bekeek den hulpeloozen hoofdinspecteur met een glimlach van vermaak.

— «Hier scheiden onze wegen zich voorloopig, Hoofdinspecteur. Laten we hopen dat we in de toekomst nog meer van die genoeigelijke samenkomsten mogen hebben. Maar ik zou U vooral aanraden uw ondergeschikten tot meer waakzaamheid aan te zetten.

Waarschijnlijk zult U wel niet kunnen beletten dat ik U nogmaals kom opzoeken, maar in ieder geval zou U erbij winnen indien er nog anderen zouden zijn die hetzelfde willen probeeren».

Slowgate, die haast stikte van woede, deed bovenmenselijke pogingen om uit zijn touwen te ontsnappen, doch bracht het niet verder dan tot een paar onhandige bewegingen. Rafles die den toestand van den machtelozen hoofdinspecteur best kon begrijpen, voelde er niets voor den man meer last te berokkenen dan noodig was, vermits Slowgate hem eigenlijk niets in den weg had gelegd, en hij in zijn houding enkel gedreven was om Marlowe te helpen, zei vooraleer het vertrek te verlaten :

— «U hoeft zich niet ongerust te maken, Mijnheer Slowgate, uw toestand zal niet lang duren. Ik zal den dienstdoenden agent beneden voorzichtig op de hoogte brengen van uw situatie. Tot ziens, dus, en veel succes met uw jacht op John Rafles !»

Rafles draaide de kruk van de deur om en wilde met zijn tasch onder den arm naar buiten stappen, toen hij star in de deuropening bleef staan bij het zicht van de revolver, die dreigend op hem was gericht. En boven het wapen bemerkte hij het triomfantelijke gezicht van Marlowe, die al zijn bewegingen scherp in het oog hield en Rafles met een paar korte woorden gebod een paar achterwaartsche stappen te maken en zijn armen in de hoogte te steken.

Zonder één oogenblik zijn kalmte te verliezen, en daar hij zag dat tegenstand hier niet zou baten, voldeed Rafles nog steeds glimlachend aan het barsch geuite bevel. De beide agenten die den inspecteur vergezelden, waren onmiddellijk op Rafles toegesneld en vooraleer de gentleman-inbreker erop verdacht was, daar hij vooral Marlowe in het oog hield, werd hij op zijn beurt de handen op den rug geboeid. En met een van diepe vreugde trillende stem, zei Marlowe, terwijl hij Rafles op een stoel deed plaatsnemen, geëscorteerd door de beide agenten :

— «En nu, Mijnheer Rafles, zullen we eens praten over de inbraak van dezen nacht en over al uw vroegere misdaden, die de Yard zorgvuldig heeft genoteerd».

*

* *

Het Voorgevoel van Inspecteur Marlowe

Samen met beide agenten van de Yard was inspecteur Marlowe in een van de snelste wagens waarover dit uitstekend uitgeruste korps beschikte, naar het huis van Sir Plumland geraasd !

Bij zijn aankomst daar werd hij begroet door den daar geposteerden agent van de wijk en een luid jammerend figuur waarin Marlowe aanstonds den bestolene erkende. Ofschoon blakend van ijverzucht om zijn nieuwe taak aan te vatten die strijd beteckende met de geheimzinnige figuur van den grooten onbekende die sinds jaar en dag de nachtmerrie was geweest van de Engelsche politie en van de Yard in het bijzonder kon de inspecteur toch nauwelijks een glimlach onderdrukken toen hij de verschijning van Sir Plumland onder het oog kreeg. Het was dan ook werkelijk een tamelijk komisch gezicht, den kleinen kaalhoofdigen man op trijpen pantoffels te zien rondfladderen met waaiende panden van een met zilverdraad bestikte en overtollig geborduurde kamerjas. Blijkbaar was Sir Plumland bij het vernemen van den diefstal zoodanig ontdaan geweest, dat hij er niet aan gedacht had zich behoorlijk om te kleeden en de obsessie die het verloren gaan van zijn schatten had mede gebracht moest nog altijd niet geweken zijn, te oordeelen naar zijn luide jammerklachten, waarmede hij den inspecteur overrompelde. Marlowe vond het heelemaal niet zoo verschrikkelijk dat deze man bestolen was geworden. Hij kende de roep die over het onooglijke mannetje de ronde deed, maar zijn plicht als politieman gebood hem alles in het werk te stellen om den dader van die stoutmoedige roof in te pikken. Nadat de inspecteur Sir Plumland verzocht had hem samen met zijn twee ondergeschikten naar de kamer met de geplunderde brandkast te vergezellen, stopte Marlowe den jammerlitanie van den bestolene door een enkele concrete vraag te stellen. Plumland kon hem echter niet veel bijbrengen wat de inspecteur niet reeds wist ; alleen toen hij

het bedrag hoorde van het ontvreemde, floot Marlowe even beteekenisvol tusschen de tanden. Het baar geld, het ongemunte goud, de diamanten, paarden en robijnen, vertegenwoordigden volgens het zeggen van den bestolene om en bij de vijftig duizend pond. De inspecteur was te taktvol om den nieuwbakken Sir een ouden dwaas te noemen. want wie in godsnaam bewaarde zoo een onmetelijke fortuin in zijn eigen huis, hoe goed het fortuin dan ook beschermd mocht worden en hoe stevig de brandkast ook mocht zijn, als er toch banken bestonden die beschikten over inbraakvrije kluisen, waar zelf Raffles, hoe knap hij dan ook mocht wezen, weinig kans zou hebben om zijn slag te slaat. Marlowe moest intusschen evenwel toegeven dat de gentleman-dief zijn werkje keurig had verricht. Hoe Raffles erin geslaagd was het geheele voorste deel van de brandkast als het ware «weg te blazen» bleef voor den inspekteur een raadsel. Raffles moest onbetwistbaar over geheime hulpmiddelen beschikken, waarvan niemand in de verste verte geen vermoeden van had. Als hij het verslag kreeg van den technischen dienst, zou hij misschien weten welke geheime hulpbronnen Raffles ter beschikking stonden.

Tusschen het gejammer van Plumland in, maakte Marlowe korte aantekeningen. Hij kwam echter spoedig tot de overtuiging dat hij aan zijn nota's niet veel zou hebben, vooral toen hij gewaar werd dat de heer des huizes in zijn grondelooze ijdelheid en overmoed, zijn «inbraakvrije» installatie aan bijna al zijn bezoekers en kennissen had getoond. Het zou onbegonnen werk zijn, uit die tientallen namen te gaan trachten uit te visschen of één van die personen Raffles soms was. En tenslotte wist Marlowe ook wel, dat de geslepen gentleman-inbreker er niet de man naar was om over een nacht ijs te gaan. Best mogelijk, huisde hij niet eens onder die vele bezoekers van Sir Plumland en was hij langs een heel anderen weg op de hoogte gekomen van de middelen waarme-

de Plumland zijn rijkdommen had trachten te beveiligen.

Neen, Marlowe liet het idee varen, langs dien weg iets te ondernemen. Toen hij voelde dat hij bij Plumland weinig anders kon halen dan jammerklachten over zijn ongeluk, stelde hij met een paar woorden een einde aan het gesprek en begaf zich naar den kelder, vergezeld van den butler die den diefstal het eerst ontdekt had. Ook daar moest Marlowe weer de scherpzinnigheid en het vernuft van Rafles bewonderen, voor wie muren en chromstalen brandkastwanden niet meer waren als de triplexpaneeltjes waaruit de kinderen figuurtjes sneden.

Van den butler hoorde de inspecteur, dat de woning waarlangs Rafles het huis van Plumland was binnen gekomen, toebehoorde aan de exentrieke lady die voor het buurmanschap van Plumland op stel en sprongen op de vlucht was geslagen, als was hij de incarnatie van de pest zelf of een ander boosaardig kwaad. De butler wist ook te vertellen dat de woning denzelfden dag nog verhuurd was geworden, maar den naam van den huurder kon hij niet meedeelen, want de man had het huis slechts even komen bezichtigen en was daarna niet meer weergekeerd. Wel kon hij den inspecteur den naam van het verhuringskantoor, een der meest bekende van Londen, meedeelen en Marlowe nam zich voor er onmiddellijk werk van te maken om daar den naam van den huurder te weten te komen. Mogelijk was die man niet bij de zaak betrokken, maar iets toch deed den inspecteur vermoeden, dat het met dien eigenaardigen huurder, die zooveel geld uitgaf voor een huis dat hij niet betrok, niet heelemaal in orde was.

Toen de inspecteur alles wist wat hij noodig achtte, ging hij terug naar de woning van Plumland en nam haastig afscheid van den nog steeds jammerenden, in zijn smake-looze kamerjas nog bespottelijker uitzienden heer des huizes, stapte met zijn beide ondergeschikten terug in zijn wagen en gaf den chauffeur bevel het naar de «London National Building Works» te brengen, het verhuringskantoor waarvan de butler hem gesproken had.

Een koortsachtige spanning en gejaagtheid, waarvan den inspecteur den oorsprong niet kon raden, had Marlowe aangegrepen. Tevergeefs trachtte hij zijn gedachten op een bepaald iets te concentreeren, doch slaagde

daarin niet, door de niet onder woorden te brengen onrust die hem voortdurend bleef plagen. Tenslotte, toen hij voelde dat niets hielp, gaf hij plotseling toe aan een opwelling van één oogenblik, opwelling die hij zelf dwaas en onredelijk vond, maar waaraan hij niet kon weerstaan, en gaf den chauffeur bevel, eerst naar het hoofdbureau van de Yard te rijden, alvorens naar het verhuringskantoor te gaan. Enkele minuten later zou Marlowe zich om dezen inval gelukwenschen, want het was hieraan te wijten dat hij zoo vlug zijn langgekoesterden droom werkelijkheid zag worden en de hand wist te leggen op den geheimzinnigen, zoozeer gevreesden Rafles die in den muil van den wolf was geloopt !

*
* *

Toen Charles Brent zijn vriend Aberdaen het huis had zien verlaten, om zich zonder reden en met gevaar voor zijn vrijheid naar het hoofdbureau van Schotland Yard te begeven, had de jonge man hem met vage onrust nagestaard. Brent wist dat, eenmaal Rafles zich iets had voorgenomen, niemand hem nog van idee kon doen veranderen. Hij kende te goed de onverzettelikheden van zijn vriend en wist dat elke overredingspoging om hem van een onderneming te doen af zien, zoo goed als hopeloos was. Brent wist wel, dat Rafles zijn vrijheid in de waagschaal stelde, enkel en alleen omwille van zijn sympathie voor inspecteur Marlowe en vooral omdat de groote onbekende het idee niet kon en wilde verdragen dat de inspecteur met al te ongelijke wapens den strijd zou moeten voeren, tegen hem, John Rafles ! Brent had zich reeds dikwijls aan het al te ver gaande «fair play» van zijn vriend geërgerd en zich steeds heftig gekant tegen ondernemingen als welke Rafles ook nu weer ondernam, maar noch argumenten, noch smeekbeden konden hier dan baten. Lord Aberdaen lachte dan slechts even geruststellend en minimaliseerde het gevaar zoodanig dat zelfs Brent er halvelings door overtuigd werd.

— «Je ziet spoken op klaarlichten dag, Charles», spotte de groote onbekende dan steeds. «Wanneer zul je eindelijk eens afleeren dat jouw angstgevoel voortspruit uit je verbeelding, die overal dingen ziet die er niet zijn».

— «En tenslotte, beste Charles, ik zou

niet langer John Rafles zijn, als ik niet deed, wat ik als mijn plicht beschouwde, welke gevaren jij er dan ook in zou kunnen zien en welke moeilijkheden er ook aan zouden kunnen verbonden zijn».

Met deze en dergelijke bewoordingen had Rafles steeds, zooals ook nu weer het gesprek besloten, na den jongen man nogmaals de verzekering te hebben gegeven dat hem bij zijn bezoek aan Schotland Yard, niets kwaads zou overkomen. Brent had zich echter, in weerwil van deze verzekering, heelemaal niet gerustgesteld gevoeld. Hij bewonderde den grooten durf van zijn vriend en moest even glimlachen, toen hij zich het gezicht voorspelde van hoofdinspecteur Slowgate, wanneer deze de identiteit van zijn bezoeker zou kennen. Maar spoedig verdween den glimlach van zijn gelaat en gehoor gevend aan een onbewust angstgevoel, nam hij de huistelefoon van den haak en belde Handerson op, die in de garage bezig was, en verzocht hem direct te komen. De zwaargebouwde, herculische chauffeur, die tot in den dood aan beide vrienden verknocht was, verscheen onmiddellijk, zooals zijn gewoonte was als men hem noodig had. Handerson had zich nog niet eens den tijd gegund zijn met olievlekken besmeurde overall uit te trekken en had zich slechts den tijd genomen zijn handen te wasschen.

Met een paar woorden bracht Brent den reus op de hoogte van de feiten. Handerson krabde zich even het oor. Voor hen kon Mylord geen kwaad doen, maar als de jonge vriend van zijn meester zich werkelijk ongerust maakte, ja, dan moest er toch iets op gevonden worden.

— «Je weet, James, zei Brent, dat ik Mylord in niets wil hinderen, maar toch geloof ik dat hij ditmaal zijn sportiviteit te ver drijft, en ik maak me werkelijk ongerust. Ik wil echter niet dat Mylord er iets van te weten zou komen, indien het moest blijken dat mijn angst geheel overbodig is geweest».

— «En wat stelt u voor te doen, mijnheer Brent?» vroeg Handerson.

— «Heb je een wagen bij de hand?» vroeg de jonge man en toen de reus bevestigend knikte, ging Brent verder:

— «Luister, James. Wij zullen Mylord volgen naar de Yard, zonder dat hij het merkt. Als Mylord binnengaat, zullen wij den wagen een vijftigtal meters voorbij den in-

gang van het gebouw parkeeren en den loop der gebeurtenissen afwachten. Gebeurt er niets en verloopt alles zooals Mylord het voorzien heeft, dan rijden we vlug terug naar huis, zonder ons te laten opmerken. Loopt het echter mis, dan...»

— «Dan slaan we alles in gruis!» viel Handerson in.

— «Dat nu juist wel niet», zei Brent, die moest glimlachen om de eenvoudige logica van Handerson, die voortsproot uit zijn diepe afhankelijkheid voor zijn meester. «Als er iets gebeurt, zou het waarschijnlijk ontactisch zijn, om geweld te gebruiken, want ofschoon ik je ongeloofelijke kracht ken, toch geloof ik dat het zelfs voor jou te veel zou zijn om het op te nemen tegen de tientallen agenten die zich regelmatig in het gebouw daar bevinden. Hoe we moeten handelen als er iets met Mylord misloopt, zullen we ter plaatse daar, moeten uitvinden. Laat ons echter hopen dat alles op zijn best verloopt en dat Mylord ongehinderd het gebouw kan verlaten. Ga je nu vlug klaarmaken en vergeet vooral niet je uiterlijk een beetje te veranderen, want als er iets zou gebeuren, zou het voor Mylord noodlottig kunnen zijn, indien jij herkend werd. Het beste ook is, dat je een wagen neemt, die niet direct als een van Mylord kan herkend worden en zorg ook voor het aanbrengen van een valsche nummerplaat. Welke wagen heb je klaar?»

— «Een zwarte Buick, mijnheer Brent. Het is een type van wagen dat algemeen is en zooals er te Londen duizenden bollen».

— «Goed en ga nu vlug, want Mylord zal reeds een heel eind hebben afgelegd en de afstand van hier tot aan de Yard is niet zoo bijster groot».

Nauwelijks had Handerson de deur achter zich gesloten, of Brent spoedde zich naar het geheime vertrek, waarvan ook Rafles gebruik had gemaakt om zich te vermommen. Ofschoon de jonge man niet zoo bedreven was in de kunst van het grimeeren, toch had zijn jarenlange samenwerking met Rafles hem op dat gebied heel wat geleerd en de gedaanteverwisseling die Brent onderging, ofschoon niet zoo in de puntjes en artistiek als die van zijn vriend, was toch ruimschoots voldoende, opdat geen mensch in den persoon die Brent zich had geschapen, den particulieren secretaris en vriend van Lord William Aberdeen zou herkennen. Brent voor-

zag zich ook van allerlei dingen die hij dacht noodig te kunnen hebben, in geval er met John Rafles iets verkeerd zou loopen. Naast enkele onmisbare instrumenten, waaronder zich een klein-kaliber revolver bevond, waarvan de eigenaardigheid was, dat het niet geladen was met gewone stalen kogels, doch met glazen balletjes, gevuld met ether, verzag de jonge man zich van een valsche politiepenning, zooals door inspecteurs worden gebezigd. Na nog een blik in den levensgrooten, tot den grond reikenden spiegel te hebben geworpen, om het resultaat van zijn gedaanteverwisseling nog eens te beschouwen, verliet Brent, voldaan over zijn werk, het vertrek dat hij zorgvuldig achter zich sloot.

Nauwelijks was hij terug in de bibliotheekzaal, of hij hoorde het claxon signaal, waarmee Handerson hem verwittigde dat de wagen in de zijstraat was voorgeleden. Evenals Rafles, verliet ook Brent de woning langs het tuinpoortje, nadat hij zorgvuldige blikken in het rond had geworpen voor eventuele voorbijgangers. De zijstraat was echter verlaten en snel liep Brent op den wachenden auto toe, waar Handerson hem achter het stuur opwachtte. De chauffeur had niet veel tijd besteed aan de verandering van zijn uiterlijk, maar toch zou iemand die hem niet zeer van nabij kende, in de boeventronie die achter het stuurwiel had plaatsgenomen, niet den keurigen bediende van lord Aberdeen hebben herkend. Toen Brent het portier van den wagen opende, zette deze zich reeds in beweging, draaide de Regentstreet in en reed met een goede vaart naar de gebouwen van Scotland Yard, die enkele minuten later werden bereikt. Brent zag nog juist de gestalte van John Rafles in den toegang, toen de wagen voorbijreed. De jonge man gaf Handerson bevel, zooals afgesproken, de auto een vijftigtal meters verder tot stilstand te brengen, wat Handerson dan ook deed.

En dan begon voor den jongen man een kwartier van angstig afwachten, kwartier waarvan elke minuut Brent wel een eeuwigheid toescheen, gekweld als hij werd door sombere voorgevoelens. Naarmate de tijd echter verstreek en in de gebouwen van de Yard niets abnormaals gebeurde, dat op onraad voor Rafles had kunnen lijken, werd de jonge man van lieverlede rustiger en hij was op het punt zichzelf zijn onzinnige achterdocht te verwijten, toen hij iets zag dat hem

zoodanig verschrikte dat hij lijkkleek werd en Handerson hem vragend aankeek. Brent die moeilijk kon spreken, zoozeer was hij geschrokken, deed met zijn hoofd teeken in de richting van het andere eind van de straat, waar juist een auto was opgedoken, die nu voor Scotland Yard stilhield.

— «Marlowe!» fluisterde Brent heesch, en Handerson die onmiddellijk de situatie begreep, neep zijn oogen halfdicht en maakte aanstalten om den wagen te verlaten.

— «Kom vlug, mijnheer Brant, laten we Mylord gaan helpen», zei hij.

Brent schudde echter afwijzend met het hoofd.

— «Overijling kan hier niet baten, James», zei hij terwijl hij zich vlug van zijn eersten schrik herstelde. «Misschien dreigt Mylord geen onmiddellijk gevaar en zouden we hem door ons overhaastig optreden een slechten dienst bewijzen. Misschien is Mylord reeds bij den hoofdinspecteur vandaan en kan hij op een of andere manier nog weggeraken».

Marlowe... de woorden die Brent nog wou zeggen, meer bepaald met het doel zichzelf gerust te stellen als wel uit overtuiging, bleven hem in de keel zitten en het zweet brak hem uit, toen hij de geweldige opschudding zag die blijkbaar in het gebouw van de Yard gaande was. De toegang, die in normale omstandigheden slechts door een agent wordt bewaakt, werd plotseling door een geheel cordon politiemannen versperd en ook in het gebouw zelf, heerschte plots een geweldige drukte. Brent had niet veel moeite, niet veel fantasie noodig om zich voor te stellen wat er gebeurd was. Ongetwijfeld had Rafles het bureel van Slowgate nog niet verlaten toen Marlowe er was gearriveerd. Brent balde zijn vuisten en de nagels van zijn vingers drongen diep in zijn handpalmen. Aan den blik dien hij Handerson toewierp, kon deze onmiddellijk raden dat zijn meester zich in groot gevaar bevond, en de reus omklemde krampachtig het stuurwiel dat onder die mishandeling verdacht begon te kraken. Geen van beide mannen sprak nog een woord: Handerson niet, omdat hij, hoe graag hij ook was opgesprongen en naar het gebouw gesnel om zijn meester te gaan helpen, wachtte op de bevelen van Brent, en deze laatste sprak niet omdat hij koortsachtig in zijn brein naar een middel zocht waardoor hij in staat zou zijn Rafles te bevrijden...

HOOFDSTUK VI.

Inspecteur Marlowe maakt een fout

Na de woorden die Marlowe Rafles had toegevoegd, toen deze geboeid en door twee scherp toekijkende agenten geëscorteerd, geheel machteloos was gemaakt, bleef het enkele oogenblikken doodstil in het vertrek. Zonder zijn gevangene een oogenblik uit het oog te verliezen, was Marlowe op de schrijftafel van zijn superieur toegesnel en begon driftig op den belknop te duwen. Enkele oogenblikken daarna kwam een brigadier binnen, die beteuterd naar het schouwspel keek, maar plotseling een en al activiteit werd, toen de inspecteur hem met barsche, zenuwachtige stem enkele bevelen toebeet. De man verliet vliegensvlug de kamer en kort daarop verschenen een viertal agenten, waarvan twee voor de deur, buiten, en twee voor de deur binnen de kamer werden geposteerd. Eerst dan dacht Marlowe er aan, zijn superieur te bevrijden van de touwen en de prop waarmede deze door den gentleman-inbreker onschadelijk was gemaakt.

Terwijl Slowgate, bevrijd van de knellende banden en de onbehagelijke prop, zijn polsen wrijvend woedend in de richting van zijn belager keek, wendde Marlowe zich opnieuw tot Rafles, die onbewogen en met een ironischen trek om de lippen alle gebeurtenissen had gevolgd, zonder een woord te spreken. De inspecteur was door zijn gemakkelijk en spoedig succes geheel overstuurd. Hij had zich inderdaad voorbereid op een uiterst moeilijke taak, op een hardnekkigen en langdurigen strijd met een te duchten tegenstander en nu had het toeval hem dien man in de handen gespeeld, zonder slag of stoot. De enkele woorden die hij had opgevangen toen hij, bij zijn aankomst, voor de deur van Slowgate's bureel, een paar seconden had gewacht om binnen te treden, hadden hem bijna duizelig gemaakt. Hij had echter niet lang gearzeld, want hij wist dat met iemand als Rafles, elke seconde van beslissend belang was. En de overrompeling was zoo volkomen geweest, dat zelfs Rafles er enkele oogenblikken door verrast werd, oogenblik-

ken die hem noodlottig werden en hem tot een gevangene maakten ! Rafles dacht aan de waarschuwende woorden van Charles Brent die dezen afloop blijkbaar instinctief had aan gevoeld en haalde onmerkbaar de schouders op. Hij moest toegeven dat hij ditmaal zijn gewone voorzichtigheid had verwaarloosd, door te veronderstellen dat Marlowe meer tijd zou gezet hebben op zijn onderzoek bij sir Plumland. Dat alles ging hem bliksemsnel door den geest op het oogenblik dat de inspecteur nogmaals het woord tot hem richtte :

— «Wel, mijnheer Rafles, deze «coup-de-théâtre» had u blijkbaar niet verwacht, is het wel ?»

— «Inspecteur, het spreekwoord zegt zeer terecht : «men mag den dag niet prijzen voor de avond gevallen is», antwoordde Rafles met lichte ironie. «Ik geef toe dat ik voorloopig in uw handen ben, maar ik kan u niet paaien met de valsche hoop dat deze toestand zoo blijft».

De woorden van Rafles maakten Marlowe een oogenblik ongerust, doch slechts even. Smalend zei hij dan :

— «Denkt u werkelijk dat ik u nog een kans zal geven om te ontsnappen ? Dan ken je me weinig, mijnheer Rafles !»

Rafles keek den inspecteur, die zijn vreugde om de vangst moeilijk kon verbergen, glimlachend aan en schokschouderde.

— «Ik geef toe, inspecteur, dat u op het oogenblik aan de winnende hand is en ik weet dat u uw best zult doen om mij vast te houden. Het is echter niet de eerste maal dat de politie mij in handen heeft, maar steeds was hun vreugde van korten duur».

Marlowe wou nogmaals antwoorden, toen de stem van Slowgate klonk :

— «Inspecteur, laat dit aan mij over !» En zich tot Rafles wendend :

— «Mijnheer, schei uit met uw geklets !

U...» zei hij stotterend van woede, «u heeft het gewaagd...»

— «Inderdaad, hoofdinspecteur, dàt heb ik inderdaad», viel Rafles hem laconisch in de rede. «Maar u kunt zich misschien troosten met de gedachte dat uw voorganger ook eens in dergelijke situatie heeft verkeerd !»

— «Zwijg !» bulderde Slowgate woest. En zich tot een der agenten wendend, beval hij deze een stoel te nemen waarop hij Rafles voor zijn schrijftafel gebod plaats te nemen. Deze liet zich niet lang bidden en strekte zijn beenen behagelijk onder het bureau van Slowgate uit. Marlowe, die het zijn superieur heel kwalijk nam hem als een schooljongen te hebben behandeld, moest tegen zijn zin de kalmte en stoutmoedigheid bewonderen waarin Rafles zich in de gegeven omstandigheden gedroeg.

— «En nu mijnheer», hervatte Slowgate, «zullen we vlug ter zake komen. Hoe is uw naam ? Liegen helpt niet, want we zullen het vlug genoeg te weten komen».

— «Waarom vraagt u er mij dan naar», vroeg Rafles, zonder een spier van zijn gelaat te vertrekken.

— «U wilt dus niet antwoorden ?» vroeg Slowgate, die purper werd van woede bij de onbeschaamdheid van Rafles. «Voor de laatste maal : hoe heet u ?»

— «Joe Smith», antwoordde Rafles prompt, die zich inwendig vermaakte, met de machteloze woede van zijn ondervrager. Ook Marlowe kon met moeite zijn glimlach bedwingen.

— «U liegt, mijnheer», beet Slowgate Rafles toe. «Waarom heeft u gezegd dat u mijn signaalknop onbruikbaar had gemaakt, terwijl dat niet waar was !»

— «Mijnheer Slowgate, dat bewijst eens te meer, dat men niet alles gelooven moet wat er wordt gezegd. Waarom gelooft u niet dat ik Joe Smith heette, terwijl u geen kwartier geleden mij wel geloofde, toen ik u vertelde dat ik uw signaalknop onbruikbaar had gemaakt ?»

Marlowe, die het van woede vurroode en vertrokken gezicht van Slowgate in 't oog hield, kon zich bijna niet meer goed houden. Ofschoon hij het niet erg op Rafles voorzien had, hij kon hem in ieder geval reeds veel geven om de wijze waarop hij Slowgate zijn portie gaf. Het was een uitstekende manier om den ongelooflijken ei-

gendunk van den hoofdinspecteur te kortwieken.

Slowgate, die wel voelde dat hij voor het oogenblik het pleit verloren had en voorlopig uit zijn gevangene niets zou kunnen halen dat hem eenigszins wijzer kon maken, zei op barschen toon, terwijl hij zijn drift zoo goed mogelijk trachtte te onderdrukken :

— «Ik zie dat u koppig en onhandelbaar is en daarom is het misschien beter dat ik u gelegenheid geef om een paar dagen in afzondering na te denken». En zich tot Marlowe wendend :

— «Inspecteur, ik vertrouw den man aan u toe. Berg hem in een stevige cel op en verlies hem geen oogenblik uit het oog. U kunt zooveel mannen ter bewaking nemen als u wil. En vergeet vooral niet den gevangene grondig te fouilleeren. Het schijnt mij een gevaarlijk individu te zijn».

Marlowe beet zich op de lippen bij den arrogant toon van zijn chef, die zich door Rafles als een kind had laten beetnemen en nu deed, alsof hij de man was die den gentleman-inbreker te slim was afgeweest. Hij kon niet anders echter dan gehoorzamen en gaf diensvolgens enkele bevelen aan de aanwezige agenten die zich onmiddellijk rond Rafles schaarden en hem geen seconde uit het oog verloren. Deze laatste was langzaam van zijn stoel opgestaan en maakte een lichte ironische buiging voor Slowgate, die geen woorden vond om zijn woede te uiten. Daarna wendde Rafles zich tot Marlowe en zei :

— «Mijnheer Marlowe, ik ben geheel tot uw dienst».

De inspecteur keek den gentleman-inbreker even onderzoekend aan als wilde hij raden wat deze in het schild voerde, doch haalde dan berustend de schouders op. Vervolgens zette de kleine stoet zich in beweging om zich naar het sous-terrain te begeven waar de cellen zich bevonden en waar Rafles zijn transport naar de gevangenis zou dienen af te wachten. Marlowe volgde op enkele passen achter het troepje agenten, waarvan Rafles het middelpunt was en de inspecteur, wiens gezicht een sombere uitdrukking had, scheen geheel de blijmoedigheid te hebben verloren van daarstraks.

*

Juist op het oogenblik dat het troepje het gelijkvloers bereikte, ontstond er een luid

tumult aan den toegang van het gebouw. Enkele agenten die zich in de gang bevonden, sprongen naar buiten om hun makkers ter hulp te snellen, die het buiten met iemand aan den stok schenen te hebben. Kort daarop tuimelde een menschenkluwen binnen waaruit vloeken en kreten opstegen.

Raffles die bij het hooren van het gerucht even zijn onverschillige houding had laten varen, verzonk schijnbaar opnieuw in zijn apathische houding, toen de agenten, niet wetende wat er voorviel, dichtertegen hem aandrongen.

Marlowe was vlug naderbij gekomen, doch noch hij noch de agenten hadden de schittering gezien in de oogen van hun gevangene, die zich heelemaal niet meer scheen te interesseeren voor het relletje, waaruit de agenten met verfoemfaaide kleederen en hoogrood gelaat van inspanning, als overwinnaars opdoken. Zij sleepten twee mannen met zich mee, die in den strijd ook heel wat van hun fatsoen schenen te hebben ingeboet. Marlowe had aan de agenten die Raffles bewaakten, bevel gegeven zich stil te houden en luisterde naar het verslag van den brigadier die ook in het gevecht was betrokken geweest. Volgens zijn verklaring, waren beide mannen waarvan hij zich had meester gemaakt, een paar meters voorbij het gebouw van Scotland Yard handgemeen geraakt en hadden niet willen ophouden, toen hun dat bevolen werd. Tenslotte hadden de agenten moeten ingrijpen, maar dan waren de twee vechtersbazen plots hun eigen meeningsverschil vergeten en hadden hun krachten tegen de agenten vereend. Vooral de grootste van de twee, zei de brigadier, en wees hierbij op een man van reusachtige gestalte, had hun heel wat werk gegeven, alvorens men in staat was geweest hem de boeien aan te leggen.

Marlowe luisterde slechts met halve aandacht, want het betrof hier een dagelijksch voorkomend geval. Hij gaf den brigadier bevel, beide woestelingen enkele uren afzonderlijk in een cel op te bergen en procesverbaal op te stellen wegens vechten op den openbaren weg en tegenstand aan de politie. Daarop sloot het troepje van den brigadier zich aan bij dat van Marlowe en ging de tocht zonder stoornis verder tot de cellen werden bereikt. De twee vechtersbazen werden aan het einde van de gang elk in een afzonderlijke cel gestopt en voor het overige aan hun lot overgelaten. Raffles daarentegen

kreeg een cel, ongeveer in het midden van de rij. Niet alleen werden de beide zware grendels voorgeschoven toen de deur achter hem was dichtgevallen, maar ook het zware slot werd met een groote sleutel tweemaal omgedraaid door den bewaker van dienst, wien de grootste waakzaamheid werd aangemaand door Marlowe. Ten overvloede posteerde de inspecteur nog twee agenten in de gang, die voor opdracht kregen om de tien minuten den gevangene te controleeren. Toen Marlowe er zich van verzekerd had dat alles in orde was en de agenten nogmaals op het hart had gedrukt de grootste voorzichtigheid in acht te nemen, ging hij heen, na nog te hebben medegedeeld dat hij er voor zou zorgen dat Raffles binnen enkele uren onder sterke bewaking naar de centrale gevangenis zou worden overgebracht.

Toen Marlowe verdwenen was, betrokken de agenten hun post, terwijl de bewaker zich in zijn hokje bij den ingang terugtrok. Zij stoorden zich niet aan het rumoer aan het einde van den gang, waar de twee vechtersbazen, door de tralieopening van de deur elkander aan het uitschelden waren.

Zij zouden er nochtans goed aan gedaan hebben een beetje dichtertegen te komen, want waar ze zich nu bevonden, hoorden ze wel de luide scheldwoorden, maar niet het gefluister waarmede beide mannen, waarin de lezer reeds Brent en Handerson zal hebben herkend, zich onderhielden.

— «Schiet u op ? Mijnheer Brent», fluisterde Handerson.

— «Dat gaat wel, James. De eerste staaf is bijna doorgevild», antwoordde de jonge man, die met een heel klein zaagje, een zogenaamde rattestaart, vervaardigd uit het beste horlogeveer-staal, druk bezig was.

Hij maakte daarbij niet meer gerucht dan het knabbelen van een muis en hij gebruikte het vijltje slechts als beide mannen zoogezegd elkaar aan het uitschelden waren. Niet lang daarna kon Brent de staaf met een korten ruk losmaken. Fluisterend bracht hij Handerson op de hoogte en reikte hem bliksemsnel het in zijn zakdoek gewikkelde vijltje over, door zijn hand en zijn arm door de gemaakte opening te steken, waardoor hij juist de uitgestoken hand van den chauffeur kon bereiken. Op zijn beurt nu begon de reus de staven over te vijlen en niet lang daarna had hij er reeds twee losgemaakt en

kon hij met de grootste omzichtigheid de beide grendels die de deur gesloten hielden, terugschuiven. Het was een voordeel dat het licht aan het einde van de gang slechts zeer flauw doordrong, want er was slechts één elektrische lamp in het midden van de zoldering aangebracht, juist op de hoogte van de cel waar Rafles was opgesloten. Toen Handerson de deur van zijn cel, die gelukkig niet met den sleutel was gesloten geworden, zoodat hij na de grendels te hebben teruggeschoven, den weg vrij had gemaakt. Ook Brent had op zijn beurt hetzelfde gedaan en nu begonnen beide mannen met de uitvoering van hun plan.

Zij begonnen steeds luider en luider te ruziën, hamerden met hun vuisten op de deur van hun cel en wat zij hadden verwacht gebeurde inderdaad. Beide agenten, door het aanhoudend lawaai uit hun humeur gebracht, kwamen in hun richting.

— «Opgepast, Handerson, daar komen ze ! Bega in godsnaam nu geen vergissingen anders is Mylord verloren !»

— «Wees gerust, mijnheer Brent», zei de reus grimmig, en grijnslachte.

Op hetzelfde oogenblik dat beide agenten de cellen bereikten, wierpen beide mannen tegelijkertijd de deuren van hun cellen open en sprongen op de onthutste agenten toe. Alvorens deze van hun verbazing bekomen waren en gelegenheid hadden om een kreet te slaken, waren zij reeds door de ijzeren vuisten van Handerson neergeveld. Brent vergewiste zich dat de bewaker in zijn hokje aan het andere einde van de gang van het voorval niets gemerkt had. Doch de man, blijkbaar vertrouwend op de waakzaamheid der beide agenten, was waarschijnlijk op zijn stoel ingedompeld en had van de bliksem-snelle gebeurtenis niets gehoord noch gezien. Handerson had de bewusteloze agenten vlug in zijn cel gesleept waar Brent hen verwoegde. Snel ont deden ze hun slachtoffers van hun kleederen en nog voor dat ze tot het bewustzijn waren teruggekeerd lagen ze reeds gebonden en gekneveld op de gevangenisbrits.

Brent had niet veel moeite met het aantrekken van een der uniformen, maar voor Handerson was dit een heel probleem daar de kleedingstukken hem nauwelijks pasten. Ten slotte, en na veel moeite gelukte het den reus eindelijk zich in de vest te wringen, dat

vervaarlijk kraakte en waarvan de knoopen dreigden af te springen.

— «Kom, James, het moet zoo maar. Het is onze eenige kans om mylord hier uit te halen en in geval van te vroege ontdekking, moeten wij er ons maar met geweld zien doorheen te slaan».

Beide mannen verlieten de cel en schoven er de grendels voor. Hun eigen kleederen lieten ze er achter nadat ze er alles hadden uitgenomen wat zich in de zakken bevond. Ze begaven zich naar de cel van Rafles, wiens scherp oor de worsteling wel had opgevangen en zijn vrienden reeds van bij het relletje had herkend, zonder dat de mannen zich echter ook maar in iets hadden verraden. Sprakeloos drukte hij krachtig de hand der beide mannen door de tralieopening heen terwijl Brent met een zeer fijn werktuigje het slot forceerde en de grendels terugschoof. Nu stelde zich slechts nog het probleem om uit het gebouw weg te komen. Het zou gewaagd zijn om gewoon langs den uitgang naar buiten te wandelen, want ongetwijfeld zou Handerson in zijn te nauwe kleedij, opgevallen zijn. Maar Rafles die het gebouw van de Yard van onder tot boven grondig kende, wist hierop raad. Zij zouden den hoofdtoegang links laten liggen en langs een zijtoegang, die slechts door een paar politiemannen werd bewaakt, trachten te ontkomen. De bewaker in zijn hokje overvallen was slechts het werk van één oogenblik en na enkele seconden was de man weerloos aan handen voeten gebonden en werd hem een prop in den mond geduwd. Daarna, geleid door Rafles, wiens geheugen zich nooit vergiste, liepen ze door een paar gangen en kwamen zoo aan de zijdeur, die inderdaad bewaakt bleek door twee politiemannen. Brent haalde zijn politiepenning te voorschijn en terwijl Handerson zich eenigzins achter de gastalte van Rafles verborg, zei de jonge man tot beide agenten, terwijl hij zijn penning toonde :

— «Ik heb opdracht om deze gevangene naar de gevangenis over te brengen. Daar het een gevaarlijk individu schijnt te zijn is me opgedragen langs deze zijdeur te vertrekken, maak dus wat voort en open de deur».

De beide dienaren van de wet, geheel gerustgesteld door de uniformen en de politiepenning, maakten geen bezwaren en openden de deur zonder achterdocht. Slechts enkele

stappen waren de drie vrienden van de wachtende auto die om den hoek geparkeerd stond en met vluggen tred, doch er nochtans op wakend niet op te vallen door een al te groote haast werd de wagen bereikt en stapten ze in.

Handerson had achter het stuur reeds plaats genomen en bracht de wagen op gang, die onmiddellijk startte en er met snelle vaart vandoor ging, om in het gewoel van het Londensche verkeersleven te verdwijnen.

*
* *

Enkele uren daarna toen de ontsnapping van Rafles op de Yard ontdekt was, en Mar-

lowe als een brieschende leeuw in zijn kamer op en neer liep, ontving de inspecteur een briefje, dat door een bode op de Yard was bezorgd geworden. Vlug en met koortsachtige haast scheurde hij het omslag open en ontvouwde een papiertje, waarop in drukletters volgende boodschap te lezen stond :

«Waarde Inspecteur,

Het is altijd verkeerd weinig aandacht te schenken aan herrieschoppers, want niemand kan voorspellen wat zulke kerels in het schild voeren !

Veel geluk bij uw volgende ondernemingen !

John Rafles».

Lees volgende week aflevering nr 2 :

Raffles in de Onderwereld

Druk. MEVA, p.v.b.a, Hove (Antwerpen) Tel. 12034.

